JURNALUL® S.F.

Nr. 5 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Lucian MERIȘCA

Robert SHECKLEY

Cristian LĂZĂRESCU

Pavel AMNUEL

Florin MUNTEANU

Dan I. IVĂNESCU

Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

S.F. Club „QUO VADIS?" – se prezintă:

Str. Hristo Botev 2 (Giurgiu), telefon 0912/13280; B-dul Republicii 65 (Ploieşti), telefon 097/126579

Culori: turcoaz, alb, vişiniu;
Siglă: cap de cyborg pe jumătate descoperit;
Însemne: ecuson, steag, legitimaţie;
Obiective: toate!
Data înfiinţării: 08.06.1991
Data dobîndirii personalităţii juridice: 02.10.1991
Număr total de membri: 107
Număr de secţiuni: 5
Sedii: în Giurgiu – Casa de Cultură „Zalomit", Str. Hristo Botev nr. 2;
în Ploieşti – Casa de Cultură a Sindicatelor, B-dul Republicii nr. 65
Data înfiinţării filialei din Ploieşti: 26.06.1992
Cei mai importanţi membri ai clubului:
– Dan Tărăcilă – preşedinte general al clubului;
– Dănuţ Ivănescu – preşedinte filiala Ploieşti;
– Florin Grofu – preşedinte filiala Giurgiu;
– Eduard Luş – vicepreşedinte filiala Ploieşti;
– Adrian Tărăcilă – vicepreşedinte filiala Giurgiu;
– Doru Antonesei;
– Vasile Stînean.
Membri de onoare ai clubului:
– Romulus Bărbulescu;
– George Anania;
– Mihail Grămescu.
– Mihai Bădescu;
– Mihaela Muraru Mândrea;
– Aurel Cărăşel;
– Paraschiv Panaite;
– Felix Moga;
– Carmen Neagu;
– Laurenţiu Teodorescu.

Sanatoriul S.F. „QUO VADIS?", creat la început pe meleaguri giurgiuvene doar pentru 6 pacienţi, a ajuns să trateze în prezent peste 100 (una sută) de tineri (indiferent de vîrstă). Ba mai mult, răspunzînd necesităţilor crescînde, sanatoriul (a se citi S.F. Clubul „QUO VASIS?") a inaugurat o nouă aripă (filială) în oraşul întemeiat de un alt mare visător (Mihai Viteazu).

Vreţi să vă vindecaţi de realitate? Gustaţi din tortul viselor noastre: S.F. Clubul „QUO VADIS?".

Dacă mai există suferinzi în judeţele noastre, îi rugăm să ne scrie la adresele: în judeţul Giurgiu – Florin Grofu, str. Prunarilor, nr. 4A, cod 8.375 Giurgiu; în judeţul Prahova – Dan Tărăcilă, str. Nicopole nr. 3 cod. 2.000 Ploieşti.

Ultima oră ■ Ultima oră ■ Ultima oră

❑ Zilele „Victor Papilian" vor avea loc în perioada 19-21 martie a.c. la Cluj. Ca de obicei, va avea loc şi un concurs de proză; termenul limită de primire a manuscriselor este 1 martie. Cenaclurile din ţară sînt rugate să-şi anunţe participarea la telefonul 0951/40620 – Victor Stoica.

Unul din premiile concursului va fi acordat de Jurnalul SF

❑ Ne-au sunat la redacţie membrii celui mai tînăr cenaclu din ţară, SAPIENS, Bogdan şi Răzvan (media de vîrstă a membrilor cenaclului - 14 ani). Trebuie subliniat faptul că tinerii sf-işti se întîlnesc zilnic (15,30-18,00) la sediul cenaclului – Liceul Eugen Lovinescu, Valea lui Mihai, nr. 6, sector 6, Bucureşti.

❑ Pe 29 ianuarie a.c. la Casa Universitarilor (str. Paris nr. 1) din Timişoara va avea loc „Revelionul sf-iştilor". Informaţii suplimentare la tel. 096/13.02.77 – Cornel Secu.

❑ În urma solicitărilor cititorilor, am instituit un sistem de abonamente la **Jurnalul SF**. Costul unui abonament este de 250 lei/lună (inclusiv comisionul poştal). Abonamentele se pot face numai prin reprezentanţii noştri din oraşele respective. Pentru Bucureşti nu se fac abonamente. La staţia de metrou „Univeristate" avem un stand permanent al **Jurnalului**.

❑ Revista „Universul Copiilor" va acorda un premiu celui mai tînăr creator de SF care se va evidenţia în cadrul concursului nostru.

❑ A.C. Clarke a efectuat, la cei 75 de ani ai săi, primele scufundări marine după mai bine de 15 ani (la 7 mile distanţă de portul Colombo).

„Am fost în adînc aproximativ 40 de minute şi nu am avut nici o problemă – a declarat Clarke – singura dezamăgire: n-am văzut nici un rechin, nici o caracatiţă gigantică... Deşi pe pămînt sînt operaţional doar 25 la sută, sub apă sînt 100 la sută şi asta e OK – asta e valabil şi pentru spaţiu."

❑ Atît de îndrăgita emisiune „Club SF" a realizat un prim contact filmat – joi 14.01.1993 – cu o parte din redactorii **Jurnalului SF** şi cu conducătorii unui nou cenaclu bucureştean, PLANETAR SF.

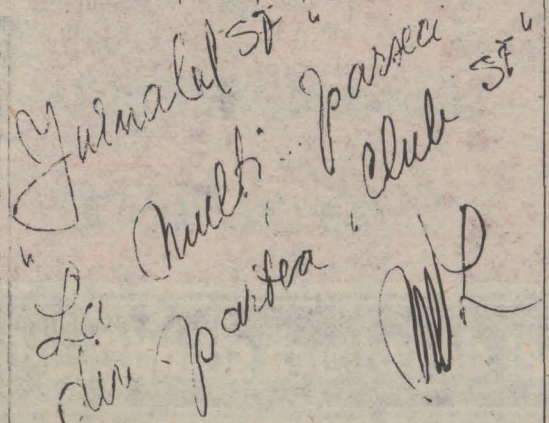

Reprezentanţii Jurnalului S.F. :

BACĂU – Adrian Ionescu, tel. 12.40.86
BRAŞOV – Călin Giurgea, tel. 12.25.73
BUZĂU – Dana Băjenaru, tel. 31802
CERNAVODĂ – Felix Moga, tel. 37824.
CLUJ NAPOCA – Victor Stoica, str. Răşinari nr. 2, ap. 52, tel. 40620
CRAIOVA – Mircea Liviu Goga, str. Ştirbei Vodă nr. 3, cod 1100, tel. 13.29.23; Victor Martin tel. 12.28.19
FOCŞANI – Ingrid Şuşu, tel. 24410
GALAŢI – Cristian Biru, str. Siderurgiştilor - Vest, bl. 7G, ap. 23, tel. 45.65.92
IAŞI – Sorin Simion, tel. 14.66.31
PIATRA NEAMŢ – Dan Popescu, Of. Poştal 3 – CP 49, tel. 15685
PLOIEŞTI – Dan Tărăcilă, tel. 14.73.87
TIMIŞOARA – Muscă Adrian, Of. Poştal nr. 8, CP 707, tel. 15.96.48

Concurs JURNALUL S.F.

Concursul are trei secţiuni:
- proză scurtă (maximum 5 pagini);
- grafică alb-negru (minim 5 lucrări);
- banda desenată (maxim 4 planşe).

Lucrările trebuie expediate pînă la data de **1 martie a.c.** Se va acorda un premiu pentru debut, cei care doresc să participe la această secţiune sînt rugaţi să menţioneze acest lucru. PREMIILE VOR FI SUBSTANŢIALE.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

Editor general: Dumitru THEODORU

Colegiul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, Cristian BIRU, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Laurenţiu NISTORESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. 3.12.99.45 / 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Coperta de: Lucian BĂBEANU

Florin Leodor DĂNILĂ

Lumina întunericului

Frankestein nu mai are nevoie de nici o prezentare. Mitul venit pe lume din pana lui Mary Wollstonecraft Shelley s-a ramificat, cucerind redută după redută. Literatura, filmul, banda desenată.

Un adevărat val Frankestein.

Din ultima categorie, banda desenată, face parte şi albumul **Retour au Château des Frankestein (Reîntoarcerea la Castelul Frankesteinilor)**, desenat de Serge Fino după o nuvelă omonimă de Peter Haars, apărut în 1987 la Editura Antarés, condusă de Jean – Pierre Moumon, un prieten al science fiction-ului din ţara noastră, căruia îi mulţumesc şi pe această cale pentru albumul trimis.

Serge Fino s-a născut în 1959 la Toulon (Franţa). Întîlnirea cu Jean - Pierre Moumon a fost de bun augur. Dovadă şi faptul că a realizat apoi pentru revista „Antarés" vreo treizeci de ilustraţii la texte şi două culegeri de desene, una dedicată lui Lovecraft şi una arborilor. Făurirea acesteia din urmă e explicabilă dacă ne gîndim la meseria lui de grădinar. Tot pentru Editura Antarés a executat coperta şi desenele interioare ale unui roman de Edgar Rice Burroughs. Gusturile lui se îndreaptă spre horror, fantastic şi umorul negru. Îi are ca inspiratori pe Berni Wrightson, Will Eisner, Solé şi Gotlib.

Ceea ce impresionează la el este ştiinţa dozării luminilor şi umbrelor, puterea de a le face pe unele să iasă în evidenţă cu ajutorul celorlalte. Crează o grafică a luminilor născute din umbre, lucru ce nu afectează cu nimic claritatea imaginii, îmbogăţită astfel artistic. Mişcarea sa se naşte din alcătuirea polilor opuşi, din îmblînzirea extremelor. Naraţiunea grafică e presărată cu secvenţe, cu frînturi de imagini, cu prim-planuri semnificative, care ne ajută să pătrundem mai bine în inima acţiunii. Graficianul a căutat să introducă textul în imagine, să facă un melanj care să producă unicitatea. Chipurile celor implicaţi în acţiune, ciopîrţite, luate din unghiuri de vedere neobişnuite,mărite, ilustrează dorinţele cele mai profunde, temerile şi bucuriile personajelor. Psihicul e exteriorizat uimitor prin fizic.

Peter Haars s-a născut în 1940 la Nürnberg (Germania), dar locuieşte în prezent în Norvegia, unde publică literatură şi grafică. I-au apărut cîteva benzi desenate şi numeroase coperţi pentru cărţi de science fiction şi de literatură fantastică. Pe plan literar a publicat un roman de science fiction şi o culegere de nuvele fantastice. Cîteva din acestea i-au fost publicate în revista „Antarés", care i-a găzduit şi o culegere a celor mai bune coperţi. Refuză categoric să-şi ilustreze propriile creaţii literare.

„Scrisul şi desenul sînt două lucruri distincte pe care nu le amestec", scrie el.

Autorul reia mitul biblic al creaţiei şi îl reface în manieră science fiction, remodelare avînd certe influenţe gotice. Castelul, topos specific al goticului, capătă în acest context rolul de matrice paternă, mama fiind înlocuită cu un „tată". Încătuşat de antice tradiţii, care susţin că **trebuie** să existe un stăpîn pentru castelul neamului Frankenstein, pseudo-tatăl îşi „construieşte" fiul, timp de şapte ani, din propriile lui celule, fapt ce-i va aduce moartea. Avem de-a face, deci, cu o creaţie totală. Bătrînul, un alter ego al păsării Phoenix, se dă conştient morţii, avînd convingerea că şi-a îndeplinit menirea şi că ceea ce rămîne în urma lui e tot ce a avut mai bun. Iată adevărata faţă a „facerii", a luptei dintre viaţă şi moarte, a creaţiei universale din care face parte şi opera artistică.

Cu alte cuvinte, avem în faţă o bandă desenată uimitoare „născută dintr-o întîlnire involuntară" (J. – P. Moumon), o simbioză perfectă.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂEAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PINZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela TOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

S.F. News

● În curînd pe ecrane „Split Second", un thriller SF în regia lui Tony Maylan. Actorul Rutger Hauer, în rolul principal, încearcă să scape prin toate mijloacele de un „alien" pus pe rele.

● După succesul lui „Hook" se pregăteşte o „continuare". Regizorului Joe Dante îi revine misiunea să ne povestească copilăria lui Peter Pan.

● Lupta mare între Mario Kassar, patronul casei de filme „Carolco" („Terminator 2", „Basic Instinct", „Universal Soldier" etc.) şi Menahem Golan, patronul altui gigant al filmului: „Cannon". Motivul este „dreptul de autor" pentru „Spider Man", pe care îl deţine ultimul, iar „Carolco" ar vrea să-l obţină. Pentru a vă da seama de amploarea proiectului lui Mario Kassar, doar cîteva nume ale echipei filmului: Cameron, Schwarzenegger, Nicholson. „Cannon" nu se lasă însă impresionat.

● Spielberg a abandonat proiectul ecranizării best-sellerului lui Stephen Hawking: „O istorie a timpului". Ideea a fost însă preluată de Errol Morris, care ne va arăta în curînd o mare istorie a universului.

● Simpatica Kim Basinger o va „întrupa" pe eroina din „Cool World": amestec de personaje reale şi desene animate. Rolul este acela a unei vampe, personaj de BD, care visează să facă parte din lumea reală, fiind îndrăgostită de propriul desenator.

● Amblin Entertainment", avîndu-l ca patron pe Spielberg, a achiziţionat pentru 40 de mii dolari dreptul de scenariu pentru „Small Soldier" de Scot Gavin. În cîteva cuvinte, povestea ar fi cam aşa: soldaţii de plumb ai unui băieţel prind viaţă...

● Pentru a scăpa de obsesiile ultimului său film: „Dracula", Coppola se pregăteşte să realizeze o nouă versiune a lui „Pinochio". Jim Henson se ocupă de crearea straniilor creaturi ce vor popula celebra poveste.

● Casa de filme „Carolco" face pregătire pentru „Terminator 3" cu „necunoscutul" Arnold Schwarzenegger (care declarase, printre ele, la lansarea lui „Terminator 2" că este ultima lui apariţie într-un asemenea rol) şi James Cameron.

● „Tri Star" se intersează de drepturile de autor ale trilogiei „Foundation" a regretatului Isaac Asimov. Filmul urmează a fi produs de Chuck Roven şi Bob Cavallo. Dacă totul va merge bine, aceştia sînt interesaţi şi de alte titluri ale marelui maestru: „Foundation's Edge", „Foundation and Earth" şi chiar „Forward the Foundation".

Nicolae C. ARITON

Corina STAN

Pedeapsa

Poate că începe o altă zi. Pentru ceilalţi.

Totuna pentru mine. Noapte lungă. Şi imensa frumuseţe pe care o port de atunci drept pedeapsă.

Aseară am mai găsit o oglindă. Ochii mei mari, i-am privit, fruntea mea senină şi largă, mîinile... în oglindă. Apoi ascuţirea lor, ghearele prelungindu-se în părul năclăit, ochii fără irişi şi fruntea cocoşată; am ţipat şi, deschizînd uşa, ceilalţi au zîmbit frumuseţii din spatele căreia eu, cu o ultimă urmă de luciditate, strigam disperată, încleştată cu fiara care eram.

Azi noapte, trecuta noapte, am ieşit în grădină şi-mi simţeam mirosul de mort, aşa cum încercam să ajung la fîntînă,încurcîndumă în ghearele picioarelor crescute anapoda. Buruieni otrăviseră florile mele, cele pe care le striveam hohotind, şi nimeni n-auzea, noapte neagră, aproape materială, deja cărare spre cumpănă şi ei, acolo. Parcă mai mulţi, sufletul meu ca o plîngere interioară, şi ei, ei strigîndu-mă şi luîndu-mi binecuvîntarea frunţii şi a mîinii. Ne-am prins apoi, învîrtind hora aceea sălbatică care-mi stingea bunătatea din urmă...

Azi vor veni iar să-mi cînte, frumoşi şi buni, de peste munţi, peţitorii.

Vraciul va descînta iar, privindu-mă cu ochii lui de noapte, cu masca grotească zbuciumîndu-se pe trupul deşirat. Vor înnebuni iar, şi iar chipul şi trupul meu arătîndu-li-se vor fi calea purităţii spre esenţa altei lumi. Voi simţi noaptea din miezul zilei cînd ei îmbrîncindu-se vor ajunge la mine.

Cei aleşi, strălucitori, se reped să-mi sărute picioarele, nu cele din noapte cuibărite în mine, ci astea palide şi fine. Miresele lor aşteaptă lîngă fîntînă, se iau şi pleacă apoi în strigătele ascuţite ale tribului care-i conduc pînă la marginea pădurii.

Nu îi vede nimeni, dar ei stau acolo, gurile lor căscate rînjesc spre mine. Şi spre miri.

Vraciul mă dezleagă întotdeauna după ce oamenii au fost trimişi spre moarte, iar tribul încă mai nunteşte, cinstind – fără ştire – moartea lor.

Al, încă te mai iubesc, încă îţi mai ştiu culoarea ochilor, culoarea părului, mîinile şi ochii tăi întrebîndu-mă în stingere de ce palidă, eu stau aplecată peste trupul tău însîngerat. Iubirea mea ca o moarte, pentru mine îndoială, cîtă iubire în fiecare gest, cîte oglinzi sparte; hidoşenie. Pe stradă mă feream de vitrine, dar nimeni nu-şi ferea privirea speriată şi mîniată mai apoi. Săream de pe un trotuar rulant pe altul, mergînd în sens opus, oamenii, alţii, ferindu-se la fel, eu alergînd şi lovindu-mă de pereţii culoarelor pînă la tine. Te priveam. Aerodromul imens înaintea mea şi tu acolo. Erai cu Ea, Alta. Pe lîngă mine treceau karele cu marfă, lovindu-mă, şi oamenii aceia rîzînd de încremenirea mea îndurerată.

Îmi spuneai că mă iubeşti. Numai pe mine. Mîna ta se odihnea apoi pe spatele pe care-l ştiam strîmb, dar tu îmi vorbeai de frumuseţe...

„Vei avea frumuseţea pentru care ai ucis. Dar nu vei fi iubită. Legătura dintre două lumi inferioare, vei trimite spre moarte".

Juraţii asistau la transformarea mea.

Încă întrebîndu-mă, mi te-au luat din mîini şi, mult mai tîrziu, mi-au spus că ai murit. Eu, deja schimbată, mă îndreptam spre naşterea din aceste lumi.

Se apropie ziua. Pentru ceilalţi. Aceeaşi moarte pentru mine...

Corina STAN – studentă an II – Filologie
Membră a cenaclului V. Papilian – Cluj

Al. RACOVICEANU

Îmbourirea

Şi-a turnat o porţie dublă de alcool, a adăugat un pumn de gheaţă. Cu paharul în mînă s-a aşezat în fotoliu. A dat pe gît jumătate din licoare şi i-a aşteptat efectul. Liniştea n-a venit. S-a ridicat îndreptîndu-se spre comunicator. „Aici judecătorul D.I., am o problemă de conştiinţă". „Reveniţi peste o jumătate de oră". Trînti receptorul cu putere şi îşi completă paharul. Era stupid. Judecător de atîţia ani şi n-a apelat niciodată la Curtea de Ajutor. Mereu micile ezitări treceau de la sine la trei - patru minute de la semnarea verdictului. Acum era deja noapte şi liniştea cetăţeanului – care – muncеşte întîrzia să vină. Ar trebui să încerce cu o pilulă în loc să se îndoape cu alcool ca ultimul om. Va încerca pilula. A trecut şi jumătatea de oră. „Aici judecătorul D.I., am o problemă de conştiinţă". „Legată de?" „De cazul 296544". „Computerul judecător avea toate datele? Verdictul a fost dat fără nici o ezitare? Aţi semnat după ce totul s-a sfîrşit?" Întrebările curgeau cu o asemenea cadenţă încît nu a fost în stare să murmure decît „Da, dar..." „Atunci totul este în ordine, noapte bună, cetăţene!" Clicul final l-a făcut să tresară. De abia acum avea chef să vorbească. Sigur, fusese un caz ca oricare altul. Întîi o voce îl anunţase că se încheiase pauza de prînz, apoi au început să curgă datele. Nu s-a uitat cu atenţie la toate, dar după volumul de informaţii care veneau era convins că va urma un verdict de îmbourire. Începuse să se plictisească deja, cînd, odată terminată compilarea, pe monitor a apărut banala frază. „În conformitate cu... la îmbourire". Logic. A semnat, a schimbat cîteva cuvinte cu secretarele, superbe androide, şi a plecat acasă. Rămas singur s-a întrebat, pentru prima oară în viaţă, ce-o fi aceea îmbourire. Aşa a început totul. Formă din nou numărul. Semnal de ocupat. Nu-i a bună. Doi judecători cu probleme în aceeaşi seară. Singurii doi judecători de la Curtea Supremă, era ceva neobişnuit dar parcă l-a mai calmat. Pilula şi alcoolul îşi făcuseră efectul. Îşi simţea picioarele grele şi capul îi vîjîia. Se dezbrăcă încă din cameră şi se duse în baie. Dădu drumul la apă şi se spălă îndeplinindu-şi toate micile tabieturi: alternase apa caldă cu cea rece, se frecă îndelung pe spate cu peria aspră, se şterse manual şi se feri de electromaseur, păşii în afara căzii. O durere îi străbătu tîmplele. Mîinile îi erau frămîntate pe dinăuntru. Simţi cum pielea-i deveni neîncăpătoare, cedă în unele locuri împroşcînd cu sînge toată baia. Unghiile i se înnegriseră, se lungiseră şi înfipseră în podurile palmelor formînd o masă cornoasă. Se întoarse spre oglindă şi-şi văzu fruntea străbătută de doi muguri de coarne însîngeraţi. Îşi duse mîinile la ochi dar o pereche de copite îl loviră cu putere, căzu în patru labe. Prin largi crăpături îl străbătea o nouă carne care nu era a lui dar îl durea în mişcările ei lente. Vru să urle, cineva din el mugi, mugi şi el. Ultimul lucru inteligibil pentru el fu că pielea i se acoperea cu un păr scurt şi aspru. Îmbourise.

Oglinda se sfărîmă în mii de cioburi, în locul ei apărînd o placă şi o inscripţie, 296544.

Alexandru RACOVICEANU – student (Facultatea de Instalaţii), colaborator al revistelor: Charlot, Şansa, Românul, Săptămîna Studenţească

Dănuț IVĂNESCU

Naşterea

Zări ca prin ceață o pereche de sîni săltînd ritmic. Dansul spiralelor tatuate pornind de la sfîrcuri îi provocă un vertij aproape plăcut. Apăsarea corpului aflat deasupra accentuă însă senzația și îșî simți deodată stomacul în gît. Îl reținu o vreme acolo. Întoarse apoi capul într-o parte și vomă, așa culcat pe spate cum era.

– Ce-i, Roland, puiule?, hîrîi fals îngrijorată „păpădia", ridicîndu-se și trăgîndu-și rochia spre genunchi. Transparența materialului biosensibil începuse deja să se tulbure odată cu încetarea excitării. Te-am zdruncinat prea tare?

Și-ar fi înfipt cu plăcere bocancul între emisferele care se îndepărtau legănat spre spărtura din zid, dar din păcate starea nu i-o permise. Mîrîi doar un „Dispari, putoare!" mai mult pentru sine.

– Te-aș sfătui să nu-ți mai afișezi dosul ăla de cimpanzeu care-ți ține loc de mutră pe la „Jack's"!, îi aruncă femeia peste umăr. Pentru tine, și diletantele de la „F" sînt prea bune! Ba chiar nu ți-ar strica înainte o doză de „Dreams shark" dacă vrei să nu le dezămăgești.

Răutate inutilă. E adevărat că exagerase în acea noapte. Nu cu băutura. Kitch-ball-ul îl dăduse peste cap. Joc pentru cretini inventat de regele cretinilor, care și-a umflat însă buzunarele pe chestia asta. Și cîți nu pun zilnic mîna pe-o dugheană în Mayfair, fraierindu-i pe alții. Pe unul ca el, de pildă, care are nevoie de plăceri aspre și rapide.

Se ridică în capul oaselor, sprijinindu-și spatele de zid. Răcoarea betonului îi făcu bine. La est, dincolo de încîlceala de grinzi, bezna vira spre cenușiu. Coborî pleoapele încercînd să se dezmeticească. Trase adînc aer în piept. Dimineața duhnea a cauciuc ars. „Mîine e deja azi", gîndi prosteşte și chicoti la fel. Apoi apelul îi țiui dureros în lobul occipital, întunecîndu-i vederea. „Maternitatea" nu te lasă niciodată s-o uiți mai mult de șase ore. „Mînca-te-ar viermii, Chang!", mai apucă să gîndească înainte ca impulsurile „țîntarului" să-i șfichiuie mușchii, obligîndu-l la mișcare. Trei kilometri de parcurs în zece minute sau o repriză la „păianjen". Din fericire tipul de la micro care-i implantase „țîntarul" fusese un meseriaș. Cînd ajunse la clădirea cenușie și pătrățoasă, relicvă de la o mie nouă sute și, „bebeluşii" erau deja aliniați. Li se alătură, străduindu-se să treacă neobservat. Îl cunoștea suficient pe sergent ca să știe că propriile-i discursuri îl aduceau în preajma orgasmului și nu mai realiza mare lucru din ceea ce se-ntîmpla în jur.

– Deci dragilor, aflați că v-a venit sorocul! Azi uterul ăsta în care ați stat ceva vreme vă azvîrle-n lume! zise Chang schițînd un gest către „Maternitate". Zîmbetul superior dovedea că se credea teribil de deștept după un asemenea joc de cuvinte. Îmi place să cred că sînteți o gașcă dată dracului! Cel puțin ăsta a fost scopul meu cînd v-am frecat atîtea luni. Așa că eu și mama Londra așteptăm multe de la voi. Să vă intre bine în țeste! Mai ales că aveți un avantaj față de ordinari. Vă lipsește trecutul. Amărîții ăia care au un „acasă" se scapă în pantaloni de frică să nu crape. Voi n-aveți ce pierde. Puteți însă cîștiga. Atenție deci! N-aș vrea să scuip cînd îmi voi aminti de voi.

Un adevărat patriot, Chang ăsta! Numai că Roland ar fi preferat în locul discursului un strop de „tărie". În minte îi fulgeră imaginea rafturilor ticsite de sticle de la „Jack's".

– Să intru acum în subiect! Jigodiilor de parizieni li s-a năzărit ieri să ne muște de dos. Bineînțeles că nu le-a mers, dar au făcut puțin zob capul nostru de pod de pe continent. Cu creierele lor de claponi și-au imaginat că tunelul de sub Mînecă e precum holul unui bordel: nu te întreabă nimeni ce cauți acolo! Zîmbi mulțumit de el. I-am făcut terci cu macaroană cu tot. În contextul ăsta, Lorzii noștri s-au împăcat cu Madridul, așa că de azi „don Quijote" e-n oală cu noi. Ei atacă Parisul dinspre sud și est, iar domniile voastre de unde-a mai rămas. Ne întîlnim pe malul Senei! Îmbarcarea în cinci minute! Ne urez baftă!, încheie Chang mijindu-și ochii și-așa înguști.

Da, aveau nevoie de baftă. Nici nu merita să se gîndească la ce s-ar putea întîmpla fără ea. Roland se îndreptă spre unul din automatele încastrate în zid și lipi degetul mare de plăcuța de vitroplex. Hardughia îi scuipă scrîșnind rația de hasselblad. O bău dintr-o înghițitură și pielea i se încreți încă înainte de a simți gustul sălciu-amar al absintului cu tetrapeptone. Scîrboase, dar utile în timpul atacului. Activau treapta reptileană a creierului, exacerbînd manifestările instinctuale și reflexele. Deveneai o viperă gata să muște. Și asta te ajuta să scapi. Uneori.

După cinci minute sărea în aeroglisor garnisit cu un munte de echipament personal, oricum inutil în cazul în care ar fi fost descoperiți prea devreme. Într-un colț, moțăia Vasquez. Își făcu loc între el și un negru slăbănog. Ușa începuse să se închidă cînd urcă Chang. Nu renunța niciodată la un gest de efect dacă-l putea face.

Aeroglisorul se înălță cu un zvîcnet scurt. Lumina lăptoasă, izvorîtă din pereți, estompa chipurile, conferindu-le o paloare nesănătoasă.

– În douăzeci de minute sîntem călare pe „claponi"!, zise sergentul, simțindu-se dator să creeze o atmosferă dacă nu combativă, măcar destinsă.

Liniștea se așternu din nou, vîscoasă. Pe Roland îl cuprinse apatia. Nu poți sta o veșnicie încordat. Încercă să se gîndească la ceva plăcut, la „Jack's" de pildă. O alese de astă dată pe blonda despre care se spunea că ar fi clona unei actrițe din secolul douăzeci, Marylin și nu știu mai cum. Superbă femeie. Tocmai urca scările purtînd-o pe brațe, cînt totul în jur începu să se învîrtească. S-a întîmplat atît de repede, încît nici teama n-a avut timp să-l cuprindă. Îl auzi doar pe Chang scurt și o lovitură în tîmplă îi anulă simțurile.

Se trezi cu semnalul de chemare înfipt în creier. Ridică pleoapele și văzu o serie de dungi orizontale. Recunoscu imediat compoziția. Hotolit, fibre organice, acril aluminiu. Scutul antigravitațional al aeroglisorului fusese retezat ca un cartof. „Libărcile astea zburătoare nu mi-au inspirat niciodată încredere!", gîndi Roland cu voce tare. Încercă apoi să se miște, curios să afle dacă a scăpat întreg, așa cum se simțea. Nu-l durea nimic, ba chiar stătea aproape comod, pe ceva moale. Negrul cel slăbănog. Din ureche îi curgea un firicel bordo, iar unul din ochi atîrna din orbită, de parcă, independent de voința stăpînului, pornise să studieze podeaua. În dreapta îl zări pe Chang. Trupul părea retezat de la mijloc din cauza uniformei mimetice care continua să-și facă datoria. O ultimă glumiță de-a lui, ai zice. Picioarele, atîrnînd afară printr-o spărtură, împrumutaseră verdele ierbii odată cu carcasa aeroglisorului, în timp ce partea superioară a combinezonului, aflată în umbră, păstra un cenușiu murdar. Se tîrî pînă la el, îi smulse telecomanda pe jumătate ieșită dintr-unul din buzunarele de la piept și o strivi cu cotul. Se făcu, în sfîrșit, liniște. Milioanele de elemente impregnate pe plăcuța suport din arseniură de galiu, aflată undeva, în cutia lui craniană, încetaseră să mai servească la ceva. Se lăsă să alunece afară și își pierdu din nou cunoștința.

Cînd se trezi, dădu cu ochii de fața lătăreață a lui Vasquez, care se zgîia aplecat asupra lui. Avea un canin ciobit și o zgîrietură destul de urîtă îi traversa fruntea.

– Bine-ai venit, sir!, îi șuflă el în față, ajutîndu-l totodată să se ridice. Ar fi fost o mîrlănie să-ți lași singur camaradul.

Spre sud, pe deasupra copacilor, se zăreau monoliții cibernetici ai Parisului. Vasquez îi întinse un tub cu pastă energizantă, apoi mișcă buzele de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. De fapt chiar o făcuse, dar în același moment o serie de explozii îi înghițiseră cuvintele. Roland se trînti din reflex la pămînt.

– Orgile lui Weiss!, urlă el din iarbă numai ca să-și audă glasul. I-au descoperit, scîrbele!

Vasquez oricum nu-l mai asculta. Din prima clipă smulsese binoclul de la gîtul lui Chang şi se cocoţase în vîrful unui fag. Roland îl urmă fără un cuvînt. Ajuns sus privi spre oraş cu mîna streaşină la ochi. La vreo zece kilometri, acolo unde începea centura de bicompozite, cîţiva omuleţi se agitau aparent caraghios. Roland nu putu izgoni gîndul că ar fi trebuit să fie printre ei. Dinspre stînga văzu apropiindu-se zburînd la firul ierbii o formaţie de aparate bionice.

– Dacă nu montează lansatoarele în treizeci de secunde, s-au ars!, zise Vasquez fără să-şi ia binoclul de la ochi. „Scuipătoarele" alea sînt în stare să radă o divizie întreagă!

După cîteva secunde aparatele au tras din nou, de la mică distanţă. Aeroglisorul amiral pocni ca un ou răscopt. Un grup de omuleţi se evaporă pur şi simplu împreună cu lansatorul la care meştereau. Ceilalţi încercau, cu mai mult sau mai puţin succes, vremelnic oricum, să găsească un adăpost. Moartea îşi coborîse deja aripa asupra pajiştii, indiferentă la eforturile lor. O nouă salvă. Din fericire, urletele nu răzbăteau pînă la ei.

Roland scuipă în lături şi începu să coboare agale, din creangă în creangă. Nu mai era nimic de văzut. Se aşeză în iarbă, cu spatele lipit de scoarţa aspră. Îşi simţea gura cleioasă, amară. O furnică încerca să-i escaladeze bocancul, fără prea mult spor.

– Poate că-i mai bine aşa!, murmură după un timp, urmărind strădaniile insectei.

– Da! Mai bine!, răspunseVasquez de pe cealaltă parte a copacului. Numai că acum va trebui să hotărîm singuri ce-o să facem.

– Şi?

– Şi fă-o tu dacă te simţi aşa tare! Încotro? Hai, zi!

– Încotro, încotro!, făcu Roland brusc enervat. Ce ţi se pare complicat! Spre Paris, spre Londra, tot una! Riscurile-s cam aceleaşi! Avem de ales doar între Siguranţa lor şi-a noastră. „Claponilor" le putem demonstra că sîntem simpli executori de ordine, nişte mieluşei prinşi în vîltoarea evenimentelor care va să zică, iar gaşperilor de la Londra le spunem adevărul. Am avut pur şi simplu baftă! Baftă porcească, dacă aşa se numeşte faptul că pînă la vîrsta asta nu mi-a căzut o grindă-n cap şi SIDA m-a ocolit.

– Bineînţeles! Doamne-Doamne ne ştia băieţi cuminţi şi ne-a luat sub aripa lui! Iar ei vor înghiţi povestea asta pe nemestecate!, răbufni Vasquez iritat. Se ridică în picioare, îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea. Oricum, eu îi prefer pe-ai noştri, continuă ceva mai liniştit.

– De gustibus! Mi se pare corect să ne jucăm fiecare şansa în care credem. Măcar de astă dată! Măcar o dată! Deşi, filozofic vorbind, nu sînt convins că noi ne alegem soarta şi nu ea pe noi. Iar pe de altă parte două mărturii îndoielnice valorează mai mult decît una adevărată. Cu toate astea,aleg Parisul!, încheie Roland strivind cu un bobîrnac furnica enervant de insistentă.

– E-n regulă! Atunci, s-o ştergem. Cu cît mai repede cu atît mai bine. Înainte aş vrea însă... Vasquez scotoci prin rucsac cu mîini nesigure. Sper să nu greşesc!

Lîngă Roland aterizâ un holoproiector cerebral. Marfă a-ntîia, cu priză rapidă, made în Sao Paolo.

–.Nu-l conecta decît cînd ajungi la centură!, îi aruncă Vasquez peste umăr, apoi îşi săltă rucsacul în spate şi se pierdu printre trunchiurile copacilor, cam prea grăbit.

Oare de ce ţin cu toţii să-i vorbească peste umăr? Roland îi privi o vreme bustul săltînd pe deasupra tufişurilor în ritm de marş forţat. Simţea că nu-l va mai revedea vreodată şi asta îl întristă puţin. Fusese totuşi primul om pe care-l cunoscuse la „Maternitate", cu şase luni în urmă. N-avea însă timp pentru regrete. Viitorul înainte de toate.

Pe drum încercă să înjghebeze un plan de acţiune, dar gîndurile reveneau cu instistenţă la holoproiector. Vasquez avusese înregistrarea pregătită. Presimţise ce-o să se-ntîmple sau pur şi simplu o purta la el pentru o asemenea eventualitate? Şi ce-o fi cuprinzînd? Ceva pentru el anume? Pentru un camarad oarecare? Prea mult mister, oricum.

După o oră ajunsese la banda violacee. Dincolo de ea se înălţau monoliţii învăluiţi într-o pînză subţire de ceaţă. Ştia că nu putea ajunge la ei traversînd centura netedă de biocompozite. Ar fi fost spulberat de sistemele de pază de la primii paşi. Trebuia găsită altă cale. Regretă o clipă hotărîrea care-l adusese acolo. Apoi îl înjură pe Chang. Asta îl linişti oarecum.

Scoase holoproiectorul din buzunar, ţinîndu-l între degetul mare şi arătător. Ar fi vrut să-i tremure mîinile, să-i crească pulsul sau altceva asemănător. Îşi fixă cu mişcări sigure aparatul după ureche. Silueta lui Vasquez oscilă cîteva clipe suspendată în aerul încins de deasupra centurii; apoi se contură cu un zvîcnet sec. Avea privirea tristă Vasquez. Asociată cu urechile lui clăpăuge, îi dădea un aer ridicol. Vocea îi suna gîtuită de o emoţie abia stăpînită. Lui Roland, cuvintele îi părură la început de neînţeles. „Astea-s poveşti!", murmură fără să vrea, deşi viermele îndoielii îi rodea încet-încet certitudinile. Totul părea decupat dintr-un roman prost. Ce tot îndrugă Vasquez? Blocă imaginea, îşi aprinse o ţigară şi rulă înregistrarea de la capăt. De-abia acum îi tremurau mîinile, dar nu observă. Ei, „bebeluşii", prizonieri? Nu eroi care şi-au lăsat memoria pe cîmpul de luptă, aşa cum urlau ziarele guvernului! Nu victime ale armelor interzise, folosite de inamicul fără scupule! Nu! Doar prizonieri cu creierele minuţios spălate de băieţii de la siguranţă şi apoi înrolaţi în propriile trupe. Soldaţi din Madrid, din Paris, din Moscova, din Tokio, din toate cele treisprezece oraşe-stat cu care Londra avusese conflicte în ultimii ani. Adică din întreaga lume. Şi nu erau singurii care foloseau metoda. Ştabii căzuseră de acord, tacit ce-i drept, că nici unul nu-şi dorea sfîrşitul războiului. Caraghios, dar o victorie totală se arăta mai de temut decît înfrîngerea parţială, căci ar fi eliminat obiectul războiului. Lui Roland îi venea să rîdă, dar povestea se potrivea cu o mulţime de observaţii de-ale lui, cărora de-abia acum le descoperea semnificaţiile. De aici sistemul de alianţe veşnic schimbător. O cacialma ordinară servită mulţimii. Ura, naţionalismul exacerbat, izolarea în oraşe? Căi excelente de dezamorsare a conflictelor sociale. Înfometează-l pe omul de pe stradă, spune-i că din cauza inamicului îi mor copiii, şi-l va strînge de gît cu mîinile goale. Va munci douăsprezece ore pe zi fără să crîcnească. De ce-i spunea Vasquez toatea astea? De ce lui? În primul rînd pentru că Roland nu era tîmpit, şi-apoi se cunoşteau de mult, de foarte mult timp. În copilărie au spart împreună automate pe lîngă Place Pigalle. La şaisprezece ani s-au îndrăgostit de aceeaşi fată. La optsprezece au primit amîndoi ordinul de recrutare. Vasquez aflase toate astea cu ajutorul camarazilor din „Noua Ordine", care aveau acum nevoie de el la Londra. „Şi dacă nu pun gaşperii mîna pe tine în prima zi, caută-i pe camarazi. Nu-ţi dau nici o adresă.

îi vei găsi şi singur. Spune-le că ai vorbit cu mine. Or să te ajute. Pe Erna uit-o. Să ne vedem cu bine!"

„Da, să ne vedem cu bine!", murmură Roland. Extrase apoi înregistrarea din aparat şi o privi cum ardea încet. Prevăzător Vasquez, ca întotdeauna. Erna, Erna, Erna! Numele nu-i suna tocmai străin. I se tulburase ceva în suflet la auzul lui. Ceva nedefinit, aparent fără obiect, dar poate că mai tîrziu... Strînse pleoapele pînă cînd întunericul din spatele lor începu să se albească, îşi scuturâ capul şi se ridică. Trupul regăsea treptat mişcările deprinse la antrenamente. Nu mai putea întîrzia acolo, la marginea oraşului. Fără îndoială că în scurt timp „scarabeii" vor curăţa cîmpul de luptă. La cîteva sute de metri zăceau carcasele calcinate a două „scuipătoare". Zîmbi amar. Camarazii îşi vînduseră scump pielea. Camarazii lui? Da, camarazii lui! Lansaseră chiar o torpilă „Hades" spre oraş. Tunelul se pierdea sub bordura violacee. „Iată, deci, drumul spre Paris!", murmură el.

Aprinse lanterna şi pătrunse tîrîş prin deschiderea îngustă. În interior, aerul era înăbuşitor. Mirosea a ceramică încinsă şi a încă ceva greu de definit. Traversarea dură o eternitate. Gîfîind, mînjit din cap pînă-n picioare, ieşi în apropierea unei staţii de metrou. Torpila răsucise şinele şi strivise cîteva vagoane. Călătorii fuseseră împrăştiaţi ca seminţele dintr-o rodie. Zăceau ici şi colo, în poziţii bizare. Pe Roland, moartea altora nu i mai impresioana însă de mult. Căută un bărbat cam de talia lui şi-şi schimbă hainele. Nu mai era acum decît un parizian care se întorcea de la lucru. De la „Metropolitan Vickers". Aşa scria pe salopetă, cu litere de-o şchioapă. Arborâ o mină indiferentă şi urcă la suprafaţă cu mîinile înfipte în buzunare. Încă nu se hotărîse încotro s-o apuce, cînd observă îndreptîndu-se spre el un individ îmbrăcat în frac şi cu papion. Simţi muşchii încordîndu-i-se şi adrenalina pătrunzîndu-i în sînge. „La «Hitian» puteţi servi un prînz cum...", începu individul schiţînd o plecăciune. Roland i-o reteză imediat răsuflînd uşurat. „Cară-te dracului, holo gramă împuţită! Nu mai ştiu ăştia cum să-şi facă reclamă!"

Bulevardul în care nimerise era flancat de intrahausuri şi clădiri cu cupole geode zice. Cu puţin efort te puteai crede într-unu din cartierele elegante ale Londrei. Ori el dacă ţinea să scape, trebuia să ajugă la periferie. Coti spre stînga. Trecu pe lîngă o ceată de tineri imberbi purtînd tricouri imprimate cu 666. Unii dintre ei se jucau ostentativ cu cordoane Morton destinse. Un singur gest imprudent din partea lui şi nevinovatele frînghii ar fi devenit într-o clipă bare rigide, capabile să crape ţeasta unui bivol. Pretutindeni dădeai cu ochii de afişe fosforescente anunţînd concerte cu „Anatema" sau „Incub" reclame holo, automate hîrbite şi munţi de deşeuri menajere. Gunoierii bionici ar fi fost demontaţi în cinci minute dacă s-ar fi aventurat în zonă. Urcă nişte trepte ruginite, vechi de-un secol. „Erna, Erna, Erna!", repeta o voce de undeva de foarte departe. Simţea ceva ca o boare dezmorţindu-i conexiunile neuronale. Ochii înregistrau şi amintirile începeau încet-încet să se-nfiripe de dincolo de conştient. Ajunse în faţa unei uşi cu vopsea scorojită. Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul. Se lăsă condus de instincte. Smulse o bară metalică din balustradă şi deschise uşa brusc, pregătit să facă faţă unui eventual atac.

Fotografie încăperea dintr-o privire. Nimic care să-i trezească bănuielile. Femeia aflată în faţa oglinzii îşi întoarse capul spre el. În ochi i se citea mai degrabă uimire decît teamă. Părea obişnuită cu intrări furtunoase, dar probabil nu aştepta oaspeţi la acea oră. Îşi acoperi cu mîinile sînii tatuaţi. O surprinsese în timp ce-şi îmbrăca rochia din material biosensibil. „Erna, Erna, Erna!" Roland simţi un val de căldură inundîndu-i trupul. Mîinile femeii alunecară inerte peste pîntec şi se opriră pe coapsele fin arcuite.

Se îmbrăţişară cu deznădejde, de parcă ar fi vrut să recupereze prin gest toţi anii care trecuseră fără să fie trăiţi. Nu se auzea decît zumzăitul instalaţiei de climatizare, seculară probabil, ca şi clădirea.

Au făcut dragoste acolo, pe podea, în timp ce apusul acoperea oraşul. Întunericul îi găsi întinşi unul lîngă altul, fumînd cu privirile-n tavan.

– N-am avut de ales!, spuse femeia şi glasul îi tremură uşor. La două zile după ce te-au dat dispărut, m-au înhăţat. Nu ştiu ce mi-au făcut acolo, nu mi-amintesc nimic! De fapt, îmi amintesc foarte puţin şi despre ce-a fost înainte. Cînd am ieşit, mi-au dat cheia de la apartamentul ăsta şi adresa, altfel m-aş fi rătăcit. Actele erau false. Probabil au vrut să te şteargă din mine. Din fericire, m-am întîlnit acum cîteva luni cu Aline şi mi-am recuperat o parte din amintiri. Tot ce ştia ea despre mine. Despre noi. M-a ajutat şi material, atît cît a putut ea. Într-o seară am nimerit într-un bar. Eram lihnită de foame, disperată şi... Femeia izbucni în plîns.

Roland o mîngîie uşor pe păr. Gestul pornise de la sine.

– Nu-i nimic de explicat aici, şopti răguşit. A fost şi gata!

– Dacă nu veneai nu ştiu ce... Te-am recunoscut din prima clipă! Asta n-au putut-o şterge bestiile!

Femeia rîse încetişor, puţin forţat, cu lacrimile prelingîndu-i-se încă pe obraji. Se ridică brusc în picioare.

– Ai dreptate! Prostii! Bine că te-ai întors! Uite, mă duc să fac un duş, mă îmbrac aşa cum îţi plăcea ţie, cu rochia galbenă, şi ieşim să mîncăm în oraş. Bine?

– Perfect, zise Roland, deşi nu putuse niciodată suferi galbenul.

Auzi zgomotul stropilor de apă şi vocea femeii încercînd să-l acopere. Nu înţelegea cuvintele. Doar un nume îi ajunse la ureche şi mîna cu ţigara încremeni înainte să ajungă la gură. Jorge? Care Jorge?

– Nu înţeleg, iubito!, zise cu o voce care nu-i aparţinea.

– Am spus: te iubesc, Jorge!, strigă femeia din nou.

Roland îşi trecu mîna peste faţă. Se ridică apoi şi scotoci printre lucrurile împrăştiate pe masă. Găsi în cele din urmă cartela de identitate. Emma Vasquez! Emma Vasquez! Se lăsă să cadă pe pat. Femeia continua să vorbească. Întrebase ceva şi aştepta răspunsul.

– Da, sigur!, bolborosi el doar ca să nu tacă.

– Iar Erna, nu ştiu dacă ţi-o mai aminteşti, fosta soţie a lui Roland, a murit tot atunci! Mi-a spus Aline! De el mai ştii ceva? Eraţi prieteni parcă!

– Da, sigur!

– Mai ştii ceva?, repetă ea ridicînd glasul.

O clipă şi-l aminti pe Vasquez. „Au nevoie de mine la Londra... Noua Ordine..." Apoi uită. Definitiv.

– Nu, nu l-am mai văzut, răspunse răspicat şi un gînd începea să-i încolţească în minte. „Erna? Erna nu mai era demult! Pentru el murise înainte să plece! Şi-atunci? Şi viaţa lui? Acolo, în camera cu iz de vechi, îl pîndea un strop de fericire. O lună, un an, ce conta? Trecutul? Despre morţi, numai bine.

Îşi smulse plăcuţa de identitate de la gît şi o aruncă în dezintegratorul menajer. Se simţi mai uşor cu cîţiva ani.

–Ştii vreun local drăguţ prin apropiere?, întrebă apoi aproape zîmbind.

9

Planorul de recunoaștere, trecînd la altitudine joasă, indică în zdrențele roșiatice ale perturbațiilor o magmă informă, clocotitoare. Manevici nu răspundea, Krüger comunică melancolic că Experimentatorul trei trecea în zbor spre celălalt mal al fisurii și se va întoarce curînd. Tăcerea supărătoare sau poate ritmul extenuant al drumului și durerea de dinți i-au venit pesemne de hac lui Chapoval. Îl înjură pe Krüger, pentru că încălcase instrucțiunile, strigă la Goddard, care supraveghea în liniște zborul planoarelor. Și se înjură pe sine însuși. El, Chapoval, declarase că îl va descoperi pe „Impetuos", el, măgarul plin de suferință, ceruse, profitînd de ocazie, o experiență pe Venus, apoi se eschivase, hotărînd să conducă din spatele altcuiva, să arunce totul în spînarea lui Goddard și a UNESCO. Acum, dacă Manevici nu e salvat, ar urma să dea socoteală el, Chapoval. Și o să-i rămînă pe conștiință pierderea oamenilor de pe „Impetuosul". Comitetul o să interzică cercetările și totul o să fie în ordine. Și, în fond, el, Chapoval, n-avea nici un amestec, deoarece itinerariul fusese stabilit de specialiști și i se pasaseră niște experimentatori pentru care disciplina nu există!

Goddard asculta tăcut, încruntat. Dirija planoarele tot mai jos. Pe ecranul împestrițat de infraroșii distingea marginea fisurii și pe Krüger. Planoarele începură să se zgîlțîie, Goddard împărți directive. Gorelov orientă unul dintre aparate deasupra fisurii, pentru a-i sonda măruntaiele clocotitoare. Pe al doilea, Goddard încercă să-l așeze lîngă Krüger.

– Mai iute!, îi șopti Chapoval, grăbit.

– Liniște!, făcu Goddard fără să se întoarcă.

Chapoval tăcu. Goddard îi simți în ceafă răsuflarea gîfîitoare.

La trei metri de suprafață acționa brațele mecanice și-l întrebă pe Krüger dacă e gata să se urce la bord.

Krüger nu răspundea, Goddard avu impresia că n-auzise întrebarea.

– Îți ordon să te urci la bord!, spuse Goddard, defel convins de efectul cuvintelor sale.

Privind într-o parte, văzu al doilea planor, în picaj, plonjînd în unda de aer arzător. Stîncile creșteau pe ecran. Aparatul fu aruncat spre stînci, Gorelov ordonă să se ia distanța de siguranță.

– N-o să pot face nimic cu Krüger!, gîndi Goddard. Nici unul dintre ordinele mele n-o să ajute la nimic, fiindcă experimentatorii sînt stăpîni acolo, jos. Trebuie să-l găsim pe Manevici!

Abia în această clipă înțelese că s-ar putea să nu-l găsească. Să coboare în fisură era moarte sigură, trebuia să recurgă la batiscaful greu, prea puțin mobil. Mai mult ca sigur, Krüger nu va accepta să se întoarcă fără tovarășul lui.

Goddard determină ieșirea brațelor de acroșaj. Planorul devia mereu. Nu rămase decît o clipă deasupra lui Krüger, dar mecanismul automat se declanșă fără greș și Experimentator unu se legănă în plasa manipulatoarelor.

– Întoarcerea!, rosti Goddard, încredințînd planorul operatorilor de pe „Tinius".

Apoi se întoarse spre ecranul lui Gorelov. În ceea ce îl privea pe Krüger, treaba se isprăvise. În cîteva minute va fi pe bord. Șoc, depresiune, scarlatină, orice ar fi să fie, dar trăia.

Gorelov reușise să-și așeze planorul pe o cornișă mică ce depășea fisura. După pîlpîirea imaginii pe ecran, bănuiai că această cornișă se putea prăbuși dintr-un moment în altul.

– Batiscaful!, ceru Goddard.

Aparatul de explorare era solid și de dimensiuni reduse. În cel mai bun caz, puteau să-l zărească pe Manevici și să intre în legătură cu el. Batiscaful se ridică, descrise o curbă și se cufundă cu putere, ricoșînd de asperitățile pereților. Pe ecranele de obsevație se profilă ceva din adînc. O mulțime de discuri întunecate. Urcau aidoma unor bule de gaz, fără grabă, urmînd o capricioasă linie frîntă. Și înainte ca Goddard să fi avut timp să înțeleagă, Chapoval strigă:

– Al treilea!

Discurile aduseră la suprafață un corp poros, de consistență gelatinoasă, care oscila ritmic. Fiecare mișcare a lui se retransmitea, cu șuierături și lovituri, în urechile lui Goddard. Gorelov rulă planorul de-a lungul marginii prăpastiei, păstrîndu-l pe Manevici în cîmpul vizual al radarurilor. Acționase la timp. De îndată ce discurile se găsiră în raza lor de acțiune, brațele de acroșaj se azvîrliră înainte. Discurile se risipiră în debandadă, exceptînd două dintre ele, ce se zbăteau în cleștii. Corpul lui Manevici se găsea în fundul plasei.

– Ridicați! strigă Chapoval, nervos. Manevici va da socoteală pentru că a făcut ce l-a tăiat capul.

„Chapoval nu se dezminte, gîndi Goddard. Pericolul a trecut și el a început din nou să comande. Pînă la necazul următor. Dar ei și-au atins totuși țelul. Manevici și Krüger. Poate ar trebui, pentru mai multă liniște, să-l retragem și pe Muhin de pe traseu?"

Cînd Goddard luă microfonul, se comunică de pe „Tinius":

– Planorul numărul doi a tăcut. Nu-l văd pe Muhin. Banda lui de frecvențe e goală.

Goddard se ridică, presimțind că totul abia începea. Chapoval rosti o exclamație scurtă. Din măruntaiele lui „Tinius" țîșni următorul planor de rezervă.

10

LA SFÎRȘITUL celei de-a doua zi de căutări nu le mai rămăsese nici un aparat. Cînd ecranul se aprinse în lumina violetă a unei explozii și, după două zile de furtună, liniștea se lăsă în cabină, Goddard își pierdu cunoștința. Insomnia, tensiunea. Muhin dispărut. Puternica erupție subterană făcuse praf întreaga regiune, lanțul de munți se transformase în cîteva secunde într-o depresiune, unde kilometri cubi de lavă se prăvăleau șuierînd. Un spațiu ce se umplea iute. Nu mai rămînea decît un singur lucru de făcut: în memoria lui Muhin, să boteze noul lac cu numele lui.

Goddard rămase fără cunoștință doar o clipă. Nimeni nu-i remarcase slăbiciunea. Se străduí să-și liniștească mîinile tremurătoare și dădu un ordin. În mod normal, ar fi trebuit să-l dea mai devreme cu douăzeci și patru de ore:

-- Cap spre Pămînt!

Mîncă ceva, fără să părăsească pupitrul de comandă. Slăbiciunea i se risipi. Fără grabă, alegîndu-și cuvintele, Goddard începu să scrie în jurnalul de bord. Nu fără dificultate ajunse la paginile referitoare la „Concluziile conducătorului".

Concluziile.

Se ridică și ieși, împleticindu-se. „Nu vreau să trag concluzii, gîndi. Cine sînt eu ca s-o fac? Conducătorul experienței?" Așezat într-un fotoliu confortabil, privise cum acești oameni își puneau la bătaie viața, cum erau gata să renunțe la tot în numele unei idei. O idee pe care el, Goddard, n-o înțelesese și încă nu reușea s-o înțeleagă. Atotputernicia. Dar atotputernicul între atotputernici, Muhin, visătorul cu chip rumen, unde este acum?

„Iar eu trebuie să decid. Asupra destinului variațiilor, asupra destinului unei întregi științe ce se naște, genetica mutațională. Ca, de altfel, și asupra destinului oamenilor de pe «Impetuosul». Fără ajutorul băieților lui Chapoval, n-o să reușim să-i găsim, poate, niciodată."

Și cu toate acestea, pentru a fi cinstit, trebuie să spună „nu". Nu la cei șaptesprezece oameni de pe Uranus trebuie să se gîndească, ci la viitor. Să fie interzise toate acestea. Omului îi este necesar umanul.

Goddard intră la punctul sanitar și-l văzu pe Chapoval. Acesta era livid, cu obrajii căzuți. Poate pentru că nu se rasese.

– Zburăm către Pămînt, spuse Goddard.

Voia să adauge că ultimul planor se pierduse, nu avea deci nici un sens să se îndrepte către Venus-superior, un satelit artificial cu orbită înaltă. Dar tăcu, deoarece figura lui Chapoval se descompusese în mod neașteptat.

– Ești sigur că e inutil să mai căutăm?, întreabă Manevici cu voce joasă.

Goddard îi văzu de-abia atunci pe cei doi experimentatori. Erau culcați pe paturile clinice, ca niște crisalide în coconii lor. Nu li se vedeau decît chipurile și mîinile. Fețele n-aveau nimic particular. Săptămîna ce trecuse nu le schimbase. Și abia atunci își dădu seama Goddard că descoperirea lui Chapoval era într-adevăr minunată. Orice alt om, după tot ce înduraseră Krüger și Manevici, ar fi semănat cu un spectru.

- Nu mai avem ce ne trebuie ca să căutăm, mărturisi Goddard, nu mai avem planoare.

– E vorba de Venus, Goddard, spuse Manevici, simplu.

„S-ar zice că e mîndru de ea, gîndi Goddard, s-ar zice că Venus e țara lui și că a trăit acolo nu cîteva zile, ci toată viața, e fericit că această planetă a justificat speranțele!"

– Spune, Goddard, Manevici ezită o clipă alegîndu-și cuvintele, spune, acolo la bordul „Impetuosului", totul s-a terminat pentru ei?

– Cum îți simți capul, Manevici? întrebă Goddard.

– Te referi la radiații? Nu radiez deloc, poți să te apropii.

– Și prelevările de cromozomi?

– Întreabă-l pe Chapoval, făcu Manevici, tăios. După cum văd, Goddard, decizia ta e luată.

– Da, răspunse Goddard, într-adevăr e luată.

„Ca și cum hotărîrea mea ar însemna ceva, își spuse. Va trebui să mă bat ca să-l apăr pe Chapoval. Și pentru a-l scăpa pe Krügęr de a fi sufocat cu întrebări. Dacă nu, crizele pot reveni. Vor trebui analizate videoprogramele planoarelor, spre a se demonstra că limita de supraviețuire a oamenilor s-a dovedit superioară celei a mașinilor. Dar mai e Muhin... Oricît de paradoxal ar părea, el a fost victima propriei sale perfecțiuni. Ceilalți doi nu și-au pierdut nici o clipă controlul, în vreme ce Muhin a cedat. Sentimentul excesiv al forței proprii e primejdios, duce la pierderea stăpînirii de sine."

– Să mergem în cabină, îi spuse Goddard lui Chapoval. Trebuie să semnăm procesul verbal al experienței și să ne punem în legătură cu Pămîntul.

Ieșiră pe culoar.

Mama lui nu era de acord, îngăimă încet Chapoval.

Goddard se întoarse, stăpînit de o senzație neplăcută: i se părea că Chapoval o să înceapă să plîngă.

„Naiba să te ia!", gîndi Goddard exasperat. „Ah, genele comandate! Chapoval! Eu știu totul, eu pot totul. A pierit un om și te-ai desumflat. Te autoflagelezi, tu și ceilalți. Te juri că n-o să te mai ocupi niciodată de experiențe. Cercetător prin mila lui Dumnezeu".

– Ea nu înceta să repete: „Fiul meu nu-i un cobai".

Chapoval nu se gîndea să se ducă în cabină. Goddard se opri să spună ce avea pe inimă.

– Și, știi, am convins-o... Ți-l amintești pe Igor?... Din afară... nu era cine știe ce. Nici nu avea succes la femei. Maică-sa visa: fiul ei avea să se căsătorească, aveau să vină nepoții. I-am spus că SGC-ul îi va schimba fizicul, și că Igor va deveni un Apollo. Așa, fără înconjur. Mai mult decît un Apollo, cu genele lui stabile. În fapt e așa, dar... Am acționat necinstit. Am pus mîna pe el și i-am dat un SGC nenormalizat, l-am trimis singur, și...

– Haide, mormăi Goddard.

Mergînd în urma lui Chapoval, încerca să-și reamintească. Ceva îi scăpa, ceea ce-i scăpase și mai înainte, cînd experimentatorii abia se angajau pe traseu. Oamenii pleacă, sînt primii, nu știu ce-i așteaptă pe drum, dar trebuie să înainteze și își continuă calea. Și după aceea?

Intrară. Chapoval, în picioare, începu să citească din jurnalul de bord.

„Dacă Muhin și-ar fi atins țința, își spuse Goddard, Chapoval ar fi alergat acum pe culoare strigînd «ura», i-ar fi sufocat pe toți cu erudiția lui, și ar fi fost foarte rău. I s-ar fi încredințat în întregime expediția de salvare de pe Uranus și cine știe pe cîți i-ar fi dus la pieire. Dacă-i așa, să rămînă pe Pămînt și să studieze rugerii – aceste creaturi plate, ce l-au adus pe Manevici din fundul crevasei".

Chapoval, lăsînd să-i cadă jurnalul de bord, ridică ochii.

– De ce ești atît de bun, Goddard?, întrebă pe un ton morocănos.

– Jurnalul conține o informație obiectivă, explică Goddard. Ceea ce gîndesc eu despre faimoasa sa stăpînire de sine n-are nici o legătură cu afacerea asta.

Se hotărî să spună tot.

– Sper că expediția de salvare să aibă loc fără prticiparea ta personală.

– Expediția de salvare?

Chapoval înțelesese perfect, dar făcea pe miratul.

„Și s-ar putea să schimbăm rolurile între noi, gîndi Goddard. Alexandre o să începă să ceară interzicerea lucrărilor. Te poți aștepta la așa ceva din partea lui".

– Îmi dai voie?, făcu Goddard.

Luă jurnalul și scrise la „Concluzii":

„Primo. Să se considere dovedită posibilitatea rezistenței organismului uman în stare de mutageneză bioelectrică dirijată, în condițiile centurii ecuatoriale a planetei Venus. Ținînd cont de împrejurările excepționale, consider posibilă autorizarea participării variaților la căutarea navei planetare «Impetuosul».

Secundo. Pentru experiențele viitoare, consider indispensabilă întărirea grupului de predicatori seismici. Scop: prevederea eventualelor cutremure.

Tertio. Întărirea grupului cu experimentatori specialiști în planetografie. Scop..."

Goddard se întoarse: Chapoval nu mai era în cabină. Semnă, îi chemă prin selector pe cei doi piloți, ceru navei „Tinius" corectarea direcției și luă legătura cu punctul medical:

– Ce mai e pe la voi?

Manevici răspunse:

– Ne gîndim. Fantezia lui Emo s-a dezlănțuit. El spune că vom ajunge la Uranus prin propriile noastre mijloace. Viteza e mică și sîntem așteptați cu nerăbdare la bordul „Impetuosului". Dar spațiul liber să reprezinte oare o problemă?

– Fără inițiative, spuse Goddard cu voce obosită. Pe Uranus se vor descurca fără voi. Treaba voastră se limitează la Venus.

Auzi un oftat zgomotos și debranșă. Își aminti: **Zbor de noapte**, așa se numea povestea. Oamenii nu umblau, zburau pe aeroplane vechi, ce scîrțîiau și pierdeau benzină, zburau noaptea, pe furtună, fulgerele dansau pe aripile aparatelor. Și soțiile îi așteptau acasă. Și pe Pămînt, pe vremea aceea, vreun tip se întreba: să interzică sau nu?

Lui Goddard i se păru că-și vine în fire. Ca și cum toate aceste zile se scurseseră în tentative deșarte de rememorare. Nu mai exista nimic: nici îngrămădirea de nori, nici zgîlțîiala furioasă din troposfera, nici scurtele minute de legătură directă, nici rugerii, nici bubuitul vulcanilor, acolo unde murise Muhin. Nu mai era decît o poveste veche, iar el, Goddard, participa la ea, interzicea ceva, dădea indicații, ca și cum asta avea vreo importanță. Manevici ar pleca în Cosmos, s-ar duce pe jos pînă pe Venus sau chiar pînă pe Soare. Și Krüger nu s-ar mai teme de ativazie. Dar ce este aceea ativazie? Trebuie îmbunătățită pregătirea psihică. Trebuie regîndit SGC-ul doi, să fie făcut mai puțin autonom. Trebuie... Goddard surîse. Încă nu era convins că era absolut necesar. Dar nu putea da înapoi. Chapoval raționase exact: Goddard avea să ducă treaba la bun sfîrșit.

11

MANEVICI făurea planul. Se depărtau, ca cercurile de apă, se refugiau departe în viitor, pierzîndu-și limpezimea. În centru era Venus, cu cerul său ce răspîndea străluciri aprinse. Suprafața trepidînd de permanente tensiuni interne. Un uriaș care nu știa să-și folosească energia ce-i prisosește. Poate să nimicească orice construcție și poate, de asemenea, să insufle forță astronavelor. Trebuie să i se dea ordine. Asta o va face el, Manevici. El, Krüger și ceilalți care vor merge cu ei.

Manevici stătea întins, înfășat în întregime, pe patul clinic; se gîndea, își amintea, compara, visa. Trebuia să-și dezvolte simțul pericolului seismic. Ceva în genul unui radar cu infrasunete. Era primul lucru de care avea să se ocupe după ce băieții se vor întoarce de pe Uranus.

„Nu, își zise el. Mai întîi, Muhin. Trebuie să ne ducem s-o vedem pe mama lui."

Manevici nu știa ce o să spună. Probabil că nimic. O să rămînă așezat în tăcere. În fața lui, o femeie nu prea vîrstnică o să se uite țintă la masă, trăgînd de marginea mileului (la familia Muhin totul e de modă veche). N-o să-i explice nimic, fiindcă orice explicație ar fi respinsă de ura ei pentru Venus. Și față de Chapoval. Și față de el, care trăcuse prin infern și rămăsese în viață.

Manevici auzi pași și deschise ochii. Goddard intră, privind pe furiș, tăcut, cu pleoapele înroșite, fața lividă, adus de spate. „Bătrînul a încasat o lovitură", își spuse Manevici.

– Spune-mi, Serghei... Goddard vorbea încet. La început, lui Manevici i se păru că nu-i auzea cuvintele, ci gîndurile. Spune-mi ce-ai fi făcut... Stresul, un pericol de moarte. Asta ți s-a întîmplat. SGC-ul înregistrează brutal informația. Nu poți să devii om. Rămîi o ființă cățărătoare și lumea ta e reprezentată de sute de atmosfere, mii de grade, acid carbonic și porția ta energetică. Și Pămîntul nu mai există... Înțelegi?

Întrebarea cea mai importantă pentru el, remarcă Manevici. Poate că autorizase zborul spre Uranus nu numai din cauza „Impetuosului", ci și pentru a afla: oameni sau nu?

– Oameni, răspunse Manevici. Oameni pînă la capăt. Creierul, gîndurile, sentimentele sînt aceleași. Uneori mai fine, uneori mai necioplite. Nu te recunoști imediat în împrejurările date. Nu găsești definiția unei senzații noi. Acționezi anapoda. Acum cîteva zile eram să ucid, fără să judec, pur și simplu de frică. E greu să trăiești într-un înveliș de animal... Nu știu. Nu învelișul e important. Dacă am fi cu miile, dacă vom construi orașe pe Venus, vom ajunge pînă în străfundurile ei, vom domestici tot ce este viu... Pricepi, Goddard, viața noastră aici va avea un sens... Vom trăi.

– Un sens, repetă Goddard. Manevici crezu că percepe în acest cuvînt o undă de ironie, care nu exista. Goddard încerca să rezolve pentru sine o problemă importantă și se frămînta, negăsind soluția.

– Vreau să cred că este așa, dar... Senzațiile neobișnuite obligă creierul să reacționeze într-un fel neobișnuit. Psihismul nu poate să rămînă neschimbat, cînd totul se schimbă... Zeci de mii de ani, omul a fost om...

– Și a rămas așa. E adevărat, Goddard, noi sîntem oameni. Dacă pe una din planetele

Constelației Vizitiului întîlnești o arătare informă și înfricoșătoare și începi să discuți cu ea despre structura vieții, despre frumusețea unui apus de soare, despre structura protonului, despre navigația interstelară și despre ultima piesă a lui Denisov... Prea puțin contează că părerile voastre nu concordă, că punctele voastre de vedere sînt diametral opuse, că ea nu-l cunoaște pe Denisov și-ți dă ca exemplu un avangardist local, dar vorbești cu ea despre natura care pretutindeni este aceeași. Cum numești această ființă?

Goddard tăcea.

– Un om, Goddard, un om! Și iată, după părearea mea: despre ce este vorba. Tu te gîndești la om și-ți închipui trupul lui Apollo. Dar mai e și bătrînul Șestov, cu craniul lui ca un con de brad. Muhin, cu aerul lui stîngaci și fața roșie. Chapoval, cu fizionomia lui plină de suficiență. Or, nu despre asta e vorba. Bătrînul Șestov a creat teoria unitară a cîmpului. A format sute de discipoli. A făcut de rușine sute de adversari științifici. Bea coniac, alerga după fete, escalada munții și era un om, Goddard. Cu o lună înainte de a muri, auzind că se vorbea despre descoperirea lui Chapoval, a cerut: înscrieți-mă la varianți! Niciodată nu se satura. Sensul vieții, pentru el, era să cunoască tot, să fie pretutindeni și sub toate aspectele, să simtă lumea ca o parte din sine însuși. Iar pentru mine? Pentru Erno? Pentru tine, Goddard?

Manevici închise ochii. Lasă-l pe Goddard. O să înțeleagă. Oboseala îi curgea ca plumbul prin fiecare celulă. După antrenament, Manevici rămînea întotdeauna culcat, să asculte cum se liniștea celulele, cum căldura urca de la picioare spre cap și cînd ajungea la creier, îl adormea.

Goddard, după ce ezitase o clipă în prag, se îndepărta spre cabina de comandă, pentru a intra în legătură cu Pămîntul. Expediția de salvare spre Uranus pornise și voia să asculte comunicatul de zbor. Nu-și mai simțea picioarele și-i era teamă să nu cadă, să nu adoarmă.

Manevici, așezat la marginea ampenajului, privea Sorele. Astronava, ieșind din inerție, semăna cu un pește mare lipsit de viață. Manevici zvîcni din picioare și începu să plutească în apropierea navei, expunîndu-și la Soare, cînd spatele, cînd capul. În vis, lumina era călduță, plăcută la gust și îmbietoare. Manevici se concentra și deveni un văl. Raze de lumină, aidoma unor spini, se înfipseră în corpul lui, se ciocneau, simțea fiecare cuantă, fiecare rază invizibilă. Le prindea și le trimitea acolo de unde veneau. Se zbenguia și înota în valurile solare, se afunda în umbra navei spațiale, sufocîndu-se din lipsă de energie, urca din nou la suprafața înțepătoare a oceanului stelar. Vîntul solar îl aducea, îl legăna și-l împingea. Zburau în trei: el, Krüger și Muhin. Treceau pe dinaintea unor planete mari, chircindu-se la contactul cu norii de amoniac de pe Jupiter, captau semnalele de salut ale băieților care explorau Uranusul. Inspectau în calitate de stăpîni noua lor lume. Vedeau cîmpul nesfîrșit pe care le era sortit să muncească și, întorcîndu-se către micuța scînteie albastră – verde a Pămîntului, le strigau oamenilor:

– Veniți cu noi!

Auzeau, ca răspuns, susurul aproape imperceptibil al undelor radio:

– Acum peste nouă luni! Bine...

Robert SHECKLEY

Cinci minute mai devreme

Deodată, John Greer se pomeni la intrarea în Rai. Înaintea lui se desfășura tărîmul alb - albastru al lumii celeilalte, iar în depărtare putea vedea un oraș fabulos scînteind auriu în razele soarelui etern. În fața sa, înalt, binevoitor, se afla îngerul Arhivar. Ciudat, Greer nu se mira deloc. Crezuse dintotdeauna că Raiul este pentru toți, nu doar pentru membrii cutărei sau cutărei religii. Și totuși, toată viața fusese chinuit de îndoieli. Acum nu-i mai rămăsese decît să zîmbească la lipsa sa de încredere în ordinea divină.

„Bine ați venit în Rai", îl întîmpină Îngerul Arhivar, deschizînd un registru legat în bronz. Privind prin niște ochelari cu rame groase, îngerul își plimba degetul de-a lungul listelor de nume. Îi găsi lui Greer intrarea și ezită, iar vîrfurile aripilor tremurară agitate.

„E ceva în neregulă?", întreba Greer.

„Mi-e teamă că da. Se pare că Îngerul Morții v-a luat ceva mai devreme decît era stabilit. A avut foarte mult de lucru în ultimul timp, dar asta nu-l scuză. Din fericire, e o greșeală neînsemnată".

„Să mă ia înainte de a-mi veni vremea?", spuse Greer. „Eu nu consider asta neînsemnat".

„E vorba doar de cinci minute. Nimic care să vă neliniștească. Nu vreți să trecem cu vederea și să vă trimit în Cetatea Eternă?"

Fără îndoială, Îngerul Arhivar avea dreptate. Ce importanță mai aveau cinci minute? Și totuși, Greer simți că puteau fi importante, chiar dacă n-ar fi putut spune de ce.

„Aș dori aceste cinci minute", spuse el.

Îngerul Arhivar îl privi cu bunătate. „Aveți dreptul, desigur. Dar nu v-aș sfătui. Vă amintiți cum ați murit?"

Greer se gîndi, apoi dădu din cap. „Cum?"

„Nu mi-e permis să spun. Dar moartea nu e niciodată plăcută. Acum sînteți aici. De ce să nu rămîneți cu noi?"

Era o observație plină de bun-simț. Dar Greer era bîntuit de sentimentul a ceva lăsat neterminat. „Dacă am dreptul, aș dori cu adevărat acele cinci minute".

„Du-te atunci și o să te aștept aici".

Și deodată Greer fu din nou pe Pămînt. Se afla într-o cameră de metal cilindrică, luminată de lămpi pîlpîind. Aerul închis mirosea a abur și ulei de mașină. Pereții de oțel se turteau pîrîind, iar apa țîșnea prin crăpături.

Atunci Greer își aminti unde era. Era ofițer artilerist pe submarinul american **„Invictus"**. Sonarul se defectase: izbiseră o stîncă submarină ce ar fi trebuit să fie la o milă depărtare, iar acum se scufundau neputincioși prin apele negre. Deja **„Invictus"** depășise adîncimea permisă. Mai erau doar cîteva minute pînă cînd presiunea crescîndă urma să zdrobească nava.

Greer știa că asta se va întîmpla în exact cinci minute.

Nu era panică. Marinarii se țineau de pereții deformați, așteptînd înspăimîntați, dar liniștiți. Tehnicienii se aflau la posturi, citind meticuloși instrumentele ce le spuneau că nu mai au nici o șansă. Greer știu că Îngerul Arhivar dorise să-i cruțe acest sfîrșit amar, scurta și nemiloasa agonie a morții din întunericul de gheață.

Și totuși, Greer era fericit că se afla acolo, cu toate că nu se aștepta ca Îngerul Arhivar să-l înțeleagă. Cum ar putea o creatură a Cerului să înțeleagă sentimentele unui om de pe Pămînt? Greer știa că i se dăduse o mare șansă să-și ia adio de la viață, fără nesiguranța a ceea ce va urma. Cînd pereții cedară se gîndea la frumusețile Pămîntului, încercînd să rețină cît mai multe, ca un om strîngînd provizii pentru o lungă călătorie într-o lume străină.

Traducere de CRISTIAN LĂZĂRESCU

Lucian MERIŞCA

99

Nu vă faceţi speranţe - tot ceea ce noi ne imaginăm, există. Mai groaznic este însă faptul că există şi tot ceea ce nici măcar nu ne imaginăm.

Priviţi viaţa ca pe un surogat diluat. Adevărata durere infinită - ESTE MOARTEA.

Culmea sadismului: să-i tai beregata unuia cu o maşină de bărbierit electrică (vă daţi seama cît durează, de cîtă răbdare trebuie să se dea dovadă).

Fii liniştit, acum. Moartea a trecut.

Să anticipezi: ce lucru îngrozitor!

Holograme, holograme/Ai cui sînt ochii mei?/Discotecă, discotecă/Ale cui, urechile mele?

Muzica îi răpăia în timpane ca o grindină pe geamurile luminatorului. Nu, în seara asta nu mai avea chef să plîngă, voia să se distreze.

Vizoarele măştii îţi sclipesc în flash-ul stroboscopului/Nu-ţi văd lacrimile dar sînt sărate, nu?

Băieţi stranii cu părul aranjat în creste argintii. Salopete albe, largi, combinaţii infinite de cusături şi curele. Ochi albaştri, piele bronzată, zîmbet dur. P.A.D.

Te rog, scoate-ţi masca de gaze de pe faţă să te sărut, chiar/Dacă ţi-e teamă că vom respira mai rar/Te voi sufoca eu, înainte s-o facă gazul binar.

Fete zvelte cu sînii acoperiţi de plase albastre metalizate. Cearcăne mari, pictate. Machiaj pe obraz sau simbol pe T-shirts: Radioactiv. Bodies. P.A.D. Post Atomic Disco.

Salut, ***dance-mates!*** Dansăm?

Dansăm.

Dansăm perfect.

Dansăm nebuneşte.

Urmele paşilor le rămîn pe podea ca dîre fosforescente ce se strîng lent. Partenerii de dans - uniţi prin halouri dipolare care se dilată şi se retrag, vibrează interferînd cu cîmpurile energetice ale vecinilor.

Mîinile şi părul îi descriau spirale luminoase în ninsoarea orbitoare a stroboscoapelor. Dansînd, parcă îi era mai puţin frig.

Succesiune de mirosuri - compoziţii în care predominau parfumurile suave. Orga olfactivă se blocase la „Emotion" şi „Impulse".

În centrul ringului, un cuplu. Spate în spate. Mişcări lente. Mîini înfrigurate care se caută. Advanced blues.

Disco-programatorul comandase o furtună de fulgere galbene şi portocalii, care străbătură pînzele de păinajen destrămate. Vîntul sufla prin sală, strecurîndu-se pe ferestrele sparte.

Peştii mecanici din acvariul ce constituia tavanul se mişcau pe traiectorii savant calculate, printre vîrfurile de ace ale stelelor de pe cer.

Jump! Intrară pe geamuri şi pe uşi, sărind în sala de dans, erau oameni, dar erau mai răi decît orice închipuire: hăitaşi - vînau, din discotecă în discotecă, lucrul care mai rămăsese din oameni. Stafiile electronice. Se poticni o clipă, o clipă doar se opri.

Dansăm perfect. Sîntem ***dance-mates***, sclavii voştri presexuali.

O văzuseră în secunda în care rămăsese imobilă. Dansa acum fără oprire, nu trebuia să se deosebească prin nimic de ceilalţi, în timp ce ***posts*** dărîmau dansatorii ce le stăteau în cale, în drumul spre ea. Praful roşu, radioactiv, se ridica în norişori lîngă picioarele lor.

Lanţ! Ghituri. Pumn, cap, circuite, talpă. Jos, scîrnăvie electronică! Ne-am săturat de voi, curve de silicon. Chip-bitches.

Acolo dansează un om-femeie! O femeie adevărată!...

Da, sînt adevărată şi tremur.

Priviri fixe, surîsuri perverse. Hai. Coate metalizate, răngi de metal. Raze laser şi fumuri curcubinii. Go ahead, boys! Ne facem autostradă din corpurile voastre lustruite. Vă arătăm ce înseamnă o bătaie care nu-i trecută în scenariul discoprogramatorului! Un picior, o mînă care se mai mişcă. În ritmul muzicii. Muzică! Run, girl!

Holograme, holograme/Ai cui sînt ochii mei?/Discotecă, discotecă/Ale cui, urechile mele?/Al cui trupul meu?

Dansăm perfect. Sîntem ***dance-mates!*** Parteneri pentru Dansatori Singuratici.

We have mechanical bodies. We never get tired. HEUREX. MECKUANIQUES.

Cineva care vede totul.

Cineva care priveşte în sală.

Cineva care se uită la tine.

Cineva care vrea să te salveze.

Dansatori care sar în aer, sfîşiaţi de gloanţele mitralierei, ***posts*** care ţipă, care lasă sînge, care se rostogolesc, care mor. Kill. Save. Fuck. V. Fum. Fum care miroase urît. Un băiat cu geacă gri.

Opri ***sistemul*** şi ***dance-mates*** se opriră, încremenind în memoria lor de dans.

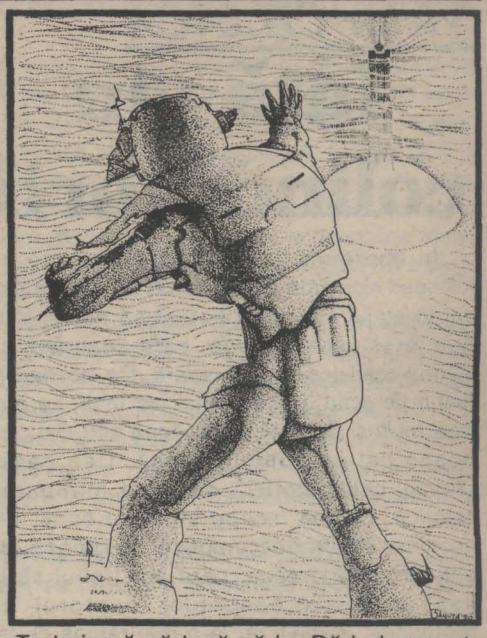

Trebuie să văd, să văd... Dădu la o parte automatele, oamenii morţi... Ea trăia. Se uita la el, speriată.

Era o disco-hologramă?

Te-am salvat. Cum te cheamă?

M-ai salvat. Mă cheamă.

Pe mine mă cheamă.

... îi puse degetul ei subţire, unghia pictată, pe buze.

Eşti proprietara clubului?

Da.

Ce nume are?

Disco '99.

Dansăm, întîi?

Dansăm!!

Nu ţi-e urît aici?

Dansăm perfect.

Difuzoarele ionice inundă din nou sala de dans.

Holograme, holograme/Ai cui sînt ochii mei?/Discotecă, discotecă/Ale cui, urechile mele?

Eşti singurul om cu care am dansat, îi spune ea. Piele albă. Gene lungi. Ochi mari. Iris albastru. Luminiţele reci de ***black-light*** oglindite pe cornee.

Piruetă. Gloanţe. Fum. O geacă gri. O pată. Sînge?

Sînt singură în discotecă. Întotdeauna a fost la fel. E bine. E mai bine aşa.

Simt nevoia ca decibelii să-mi lichefieze iarăşi creierul.

O nouă melodie „P.A.D."

Se opri în faţa unuia din partenerii rămaşi în picioare.

Realitatea nu e decît un scenariu greşit al discoprogramatorului.

Dansăm?

Dansăm.

Dansăm perfect. We are dance-mates. Personaje de benzi desenate, poate. Doar atît.

Victor CILINCĂ

Iată vin colindătorii

În împrejurări din acestea festive nu folosesc niciodată liftul. Într-un an, m-am blocat la etajul cinci și a trebuit să ascult **totul** prin ferestruica din ușă, care seamănă cu vizorul celulelor de închisoare. De aceea am luat-o pe scări. Un etaj mai jos însă, se aud pași mulți și discreți. Apoi, două sau trei persoane bat cu pumnii în ușă. Ușa cade. „Primiți colindătorii?", se aude întrebarea retorică. Echipa începe să cînte suav; îmi imaginez fețele descompuse de groază ale bătrînilor Grigorescu, care vor trebui să le dea în sfîrșit oaspeților cuptorul cu microunde. Altceva nu le-a mai rămas de la celălalt Crăciun. Ce să le mai dai, după cel de-al cincilea mandat al guvernului de largă concentrare democratică? Mă aplec peste bară și observ că băieții taie bon. „Aha, ăștia e de stat", îmi zic. Tipii termină treaba atît de repede, încît nu reușesc să mă descurc deloc cu broasca mea bionsensibilă și să intru. Din cauza fricii, am început să miros probabil altfel și cenzorul ușii nu mă recunoaște. Urc încă un etaj dar aud tropote de sus. Mă prefac imediat că tocmai coboram, nemulțumit că n-am găsit pe nimeni acasă. Am acte false la mine, scap cu doi poli și fularul, dacă știu să mă milolgesc de **ei**. Le voi spune că am fost la Mîntulescu de la șase. Ăsta nu deschide și rezistă înăuntru – are ușă de stejar! Și dacă nu rezistă? Dacă mărturisește că sîntem vecini? Sînt înconjurat de o trupă de **stelișți**. „Steaua sus răsare / Ca o taină mare / Steaua strălucează / Și adevereaaază...", cîntă ei, în timp ce eu ascult numai zîmbet – știți de care, model 1989 – 1996! Cel mai scurt dintre ei, cu un ciorap de dantelă pe mutră, îmi întoarce tacticos buzunarele pe dos. „Doar 2.000 de marafeți, jigodie? Unde stai?", mă întreabă scurt trăgîndu-mi amical una peste ceafă. Mă scol de jos și-i întind buletinul. Bineînțeles, cel fals. „Să stai acasă, e tot în sectorul nostru; o să venim **cu steaua**", mă avertizează el, coborînd cu echipa. La etajul trei se întîlnesc cu echipa care aducea „capra" de jos. Privesc discret pe sub balustradă. Văd picioarele lui moș Grigorescu, care a făcut probabil atac de cord. Pe babă n-o văd. Cred că s-a dus să se spînzure cu vreun capăt de ață rămas prin casă. Mă calmez și ușa mea se deschide singură. Înăuntru e frig, firește. Geamurile sînt vraiște, toate lucrurile fără valoare sînt pe jos, sertarele sînt răsturnate, pernele sfîșiate în căutare de bani dosiți – de, ca de Crăciun. Au intrat, desigur, pe geam și au luat aproape totul. Închid geamul cu grijă, să nu se vadă din stradă. A doua vizită mi-ar putea fi falată, n-am ce să le dau. Trag obloanele care au pictate pe dinafară ferestrele prin care se vede un bec stins. Apoi pun în compact player – singurul fleac în stare de funcțiune – înregistrarea pe care mi-au lăsat-o: „În grădina Raiului / Stă Adam cu Eva lui / Două mere, două pere / Să ne dau dacă ți-om cere"... Piatra a venit atît de repede, încît nu am auzit geamul spărgîndu-se. Întredeschid oblonul și piatra cade, înfășurată într-o hîrtie. O fi vreo hîrtie oficială, provenind din vreunul din aruncătoarele de pietre ale poliției? „Iată vin colindătorii, florile dalbe/ Noaptea pe la cîntători, florile dalbe"... Este trecut și numărul de cont în care trebuie să virez banii. Canci! N-o să virez nimic, trebuie să fie vreuna din blestematele alea de societăți de binefacere! Sună telefonul – și ăsta merge de Crăciun, ce credeai?! – nu răspund. Știu: sînt cu „ursul" sau cu „Jienii". Ăștia de la VIDICOM sînt cei mai ieftini. Îți halesc zece impulsuri și spun și săru-mîna! În acest moment, obloanele, tavanul și ușa cedează simultan și grupul năvălește în încăpere. Un Moș Crăciun cu fața acoperită de o mască zîmbăreață – cum mă forțez să fie și a mea – alunecă pe o funie pînă în dreptul ferestrei și-și face vînt înăuntru. Are un sac enorm, în care îndeasă tot ce i se pare mai de doamne – ajută, motiv pentru care înjură extrem de murdar. Eu zîmbesc, ce mi-a mai rămas de făcut – știți, model 1989 – 1996! Echipa cîntă, cu ochii prin colțuri: „La un colț de cotitură, dă Doamne, Doamne/ Vine-un îngeraș călare, dă Doamne, Doamne. / Unde mergi tu, îngeraș?" Doi cîntăreți, cu viziera căștii lăsată pe ochi, îmi aruncă salteua pe geam. Pînă jos n-o să mai ajungă mare lucru, e spintecată!

Zîmbesc, în timp ce băieții încălecă geamul, îmi scot ciorapul de la dreptul și mi-l trag pe față, iau un picior de scaun într-o mînă și ies afară.Cobor două etaje și bat cu piciorul (de scaun) în prima ușă: „Primiți cu steaua?" De după ușă se aude cineva căzînd.

Realități comentate

❤ Legile statului California interzic cetățenilor să omoare sau să amenințe un fluture. Se vede că legiuitorii acestui stat au citit nuvela „The Sound of Thunder" (Detunătura), a compatriotului lor, Ray Bradbury!

❤ Cantitatea de carbon din corpul unui om adult ar fi suficientă pentru fabricarea a nouă mine de grafit pentru creioane. Vi s-a plîns cineva recent că nu are mine?

❤ Din 1959, peste 11.000 de corpuri provenind de la aparatura spațială au căzut de pe orbită, unele atingînd chiar suprafața Terrei. Apropo, ce vă mai trece prin cap?

❤ Melcii pot dormi neîntrerupt pînă la trei ani. Deh, lor nu le sună zilnic ceasul deșteptător.

❤ Aproape 2/3 din populația Terrei nu folosește ziare, televizoare, aparate de radio sau telefoane. Atunci, pe ei cine-i dezinformează?

Nicu GECSE

Întîlnire întîmplătoare

Frunzele cădeau legănîndu-se pe aleiele parcului. Ruginiul toamnei înveșmîntase întreaga vegetație. O pereche se plimba încet prin ceața răcoroasă a sfîrșitului de septembrie.

Fata se strînse lîngă el, ridicîndu-și gulerul paltonului. „Ți-e frig?", o întrebă. „Puțin", răspunse ea. „Mă gîndeam la... noi. Ce crezi despre oameni?" Zîmbi, privindu-și aburul respirației. „Ce părere să am? Sînt doar un om". Se desprinse de el, schițînd niște pași de vals printre frunzele stîrnite din cînd în cînd de vîntul fugar. „Știi să... valsezi?" „Nu știu", o privi el, surîzînd mirat. „Păcat", se întristă ea, „astă-seară aș fi vrut să dansez". Privi stelele. „Crezi că acolo există viață?", șopti. „Bineînțeles. Cîndva o s-o găsim". Se uită la ceas. „S-a făcut tîrziu. Să te conduc". „Nu, nu, nu-i nevoie!", ripostă ea. „Iau metroul de alături și în cinci minute sînt acasă. Ne vedem mîine, tot acolo, la aceeași oră. Pa!" Îi mai făcu o dată semn cu mîna, traversînd în fugă strada pustie la acea oră. „Nu cred că-l voi mai vedea vreodată. Sau, cine știe... cînd speciile noastre se vor întîlni cu adevărat". Apoi își desfășură aripile ce dădeau aparența unui palton și își luă zborul în noapte. Trebuia să ajungă repede în pădurea din marginea orașului, acolo unde era ascunsă nava.

Tînărul urcă în automobil. „Simpatică! O ființă cu inteligență ce promite mult. Păcat că n-o voi mai vedea", își spuse, în timp ce mașina se transforma într-un ovoid învăluit în jocuri luminescente.

Cristian LĂZĂRESCU

Florin MUNTEANU — Automate celulare (1)

Să ne oprim astăzi la un nou experiment pe calculator, pe cît de simplu, pe atît de spectaculos: Automatul Celular - experiment ce a permis abordarea modelării Sistemelor Complexe de tipul celor sociale, a viului în general, a interacțiunilor neuronale, fiind considerat punct de plecare în proiectarea primelor Calculatoare Neuronale.

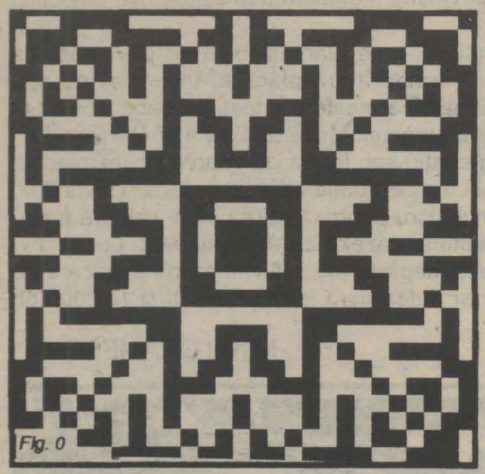

Fig. 0

Să ne imaginăm o situație decupată din cotidian, și pe care am dori să o cunoaștem și să o înțelegem printr-o abordare științifică.

E o dimineață obișnuită, poate puțin cam umedă. E ora 7 și mă apropii de stația de autobuz (să zicem linia 311). Nimic neobișnuit. Aceeași aglomerație. Noroc că iau autobuzul de la capăt căci altfel nu știu cum m-aș descurca. În sfîrșit un autobuz își deschide ușile și „înghite" torentul de oameni (de **celule** ale unui sistem ce tocmai s-a decupat de restul Universului printr-o interfață de tablă vopsită proaspăt cu reclame ce ne oferă „în drum spre servici - calculatorul Machintoch"). Totul părea să decurgă banal pînă în a treia stație, cînd s-a produs șocul: un sunet infernal, de peste 90 db s-a năpustit asupra urechilor noastre dintr-o sirenă montată de ingeniosul șofer pentru a forța lumea să se decidă: **sus** sau **jos** (mai mult jos decît sus) și să lase ușa să se închidă. Din aproape în aproape și din stație în stație, starea de nervi se instalează în întreg „sistemul". Devenim „celule active", adică pline de nervi și asta încă de la ora 7 și 10. Cobor și încerc să mă stăpînesc și să nu transmit starea mea „vecinilor" de servici. Este greu. Poate vremea, poate alt eveniment asemănător celui trăit de mine, face ca treptat, din vecini în vecini, starea să se „întindă".

Pînă unde, oare? Cum se răspîndește și ce arie ocupă? Oare se aseamănă cu mecanismul prin care se „propagă" bancurile (tot din aproape în aproape, prin interacțiunea dintre celule vecine). Oare acel șofer, inventiv de altfel, dar și puțin sadic, ar putea declanșa o stare ce, propagată la nivel social, să declanșeze o revoluție? Oare acest lucru este posibil, și dacă da, în ce moment al „evoluției" sistemului său trebuie să găsească sistemul într-o stare critică????

Aceasta fiind problema, să vedem cum ar fi imaginată o rezolvare de principiu a modelului **Automat Celular**, urmînd ca fiecare să încerce să înțeleagă legătura dintre situația descrisă mai sus și modelul ce urmează și să creeze variante sau chiar modele noi. Deci, definirea unui automat celular presupune:

– delimitarea unor **sisteme elementare**, numite ***„celule"***, ce pot avea un număr discret de stări (minim 2: 0-1; alb-negru; adevărat-fals; bucurie-durere etc.), conectate într-o rețea bi sau tridimensională;

- alegerea unei ***„legi"*** de interacțiune între acestea (fiecare celulă poate interacționa numai cu vecinii ei după legea stabilită, lege care este în general valabilă pe întreg domeniul disponibil).

Să delimităm inițial două domenii bidimensionale cu NxM celule: unul pentru „prezent" și altul pentru înscrierea modificărilor ce vor surveni în evoluția sistemului modelat, denumit „viitor" (fig. 1).

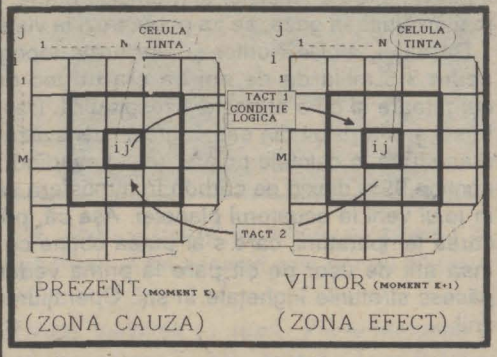

Starea unei celule oarecare (celula țintă) $S_{i, j}(k+1)$ la momentul K+1 (în viitorul imediat), este determinată de configurația stărilor vecinilor celulei țintă la momentul K (prezent), după o relație ce constituie însăși legea automatului celular. După explorarea întregului domeniu ocupat de „sistemul" modelat, explorare ce configurează în ansamblu „viitorul" imediat al sistemului (etapă considerată Tactul 1), se copiază domeniul viitor în cel prezent (Tactul 2), urmînd a se relua la nesfîrșit aceeași procedură.

În funcție de condiția logică ce impune schimbarea stării unei celule, în funcție de mărimea și forma domeniului ocupat de sistemul ce se modelează, în funcție de modul de considerare a celulelor de pe frontiera domeniului, se obțin evoluții spectaculoase, adevărate „caleidoscoape computerizate", ce pot stîrni chiar „invidia" unor maeștri în arta decorației.

Dintre numeroasele legi studiate pe automatele celulare cu două stări (0-1), se remarcă așa-numita „lege a parității" care spune că: - starea celulei țintă la momentul k+1 devine 1 (sau se menține 1) dacă **suma** stărilor celor 4 sau 8 celule vecine (în cazul unei rețele plane rectangulare) este **pară**, în caz contrar (**suma impară**) starea rămîne sau devine 0. Deci, în funcție de o condiție logică, fiecare celulă este condiționată și, în același timp, condiționează pe cele din imediata vecinătate.

Pentru a ușura modificarea legii, fără a afecta practic programul, se poate determina o **sumă ponderată**:

$$T_{i+1, j+1}(k) = \sum_{u=0}^{u=2} \sum_{v=2}^{v=2} q(u+1, v+1) * S(i+u), j+u)$$

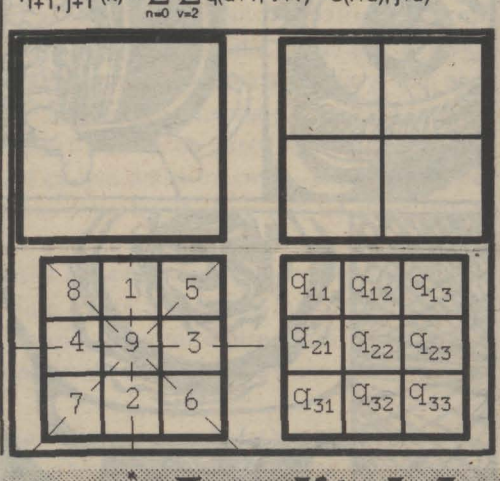

unde q(u+1, v+1) poate avea valoarea 0, 1 sau 2: 0 - cînd celula nu participă la condiționarea stării viitoare; 2 - pentru direcțiile preferențiale, căci chiar și o singură celulă activă din vecinătatea celei țintă conduce la o sumă pară; 1 - pentru direcțiile normale (fig. 2). Deci, modificarea legii se poate face prin schimbarea valorilor în matricea de pondere q(3,3).

Să urmărim programul: AutCel1

```
10 DIM q(3,3)
20 FOR i=1 TO 3
30 FOR j=1 TO 3
40  READ a
50  LET q(i,j) = a
60 NEXT j
70 NEXT i
80 RESTORE
100 INPUT "nr. celule pe verticală < 20"; N
110 INPUT "nr. celule pe orizontală < 30"; N
120 DIM p(N, M) : REM matrice prezent
130 DIM v(N, M) : REM matrice viitor
140 LET p(N/2, M/2) = 1
150  FOR i= 1 TO N
160  FOR j= 1 TO M
170   IF p(i, j) = 1 THEN PRINT AT i, j; "■":
GOTO 190
180    PRINT AT i, j; "ø"
190  NEXT j
200  NEXT i
210    FOR i = 1 TO n-2
220    FOR j = 1 TO M-2
230     LET t = 0
240      FOR u = 0 TO 2
250      FOR v = 0 TO 2
260        LET t=t + q(u+1, v+1)*p(i+u, j+v)
270      NEXT v
280      NEXT u
290          LET v(i+1, j+1) = 0
300    IF t<>0 AND t/2 = INT(t/2) THEN LET v(i+1,
j+1) = 1;
310      NEXT j
320      NEXT i
330  FOR i = 1 TO N
340  FOR j = 1 TO M
350   LET p(i,j) = v(i,j)
360  NEXT j
370  NEXT i
380      GOTO 150
900    DATA 2,1,2,1,0,1,2,1,2 : REM lege; se pot
modifica
```

Avînd în vedere că se operează numai cu numere întregi se poate folosi, în cazul calculatorului tip HC 85, programul INTEGER COMPILER, compilator capabil să mărească de cîteva zeci de ori viteza de rulare a programului. În numărul viitor, mai multe date despre posibilitățile de utilizare ale acestui program în modelarea fenomenelor complexe, precum și o serie de teme concrete pentru concursul din vară!

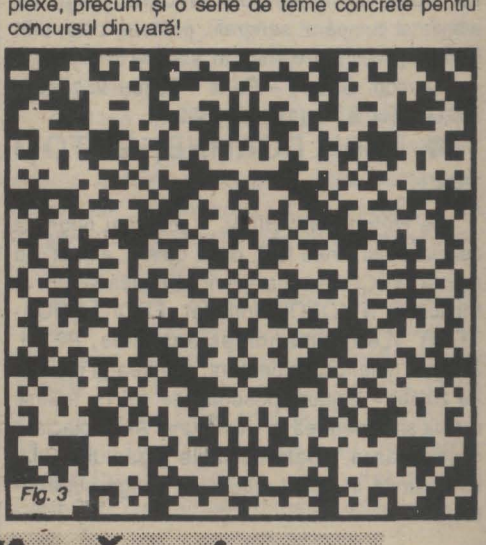

Fig. 3

Flagelul sfîrşitului de secol – bedofilia

● PREMII

Premiul RTL al Benzii desenate pe anul 1992 a fost înmînat lui F'Murr pentru albumul „Le genie des Alpages" vol. X: „Monter, Descendre, ca glisse pareil" publicat la editura Dargaud. La categoria pentru copii s-a distins „L'Ours Bernabé", vol. III de Philippe Couray, publicat la Hélyode.

Au mai fost premiate albumele: „L'Atlas cosmique" de Mézieres şi Cristin (Dargaud) – Premiul special al juriului: „Les Fils du Sud" de Fernandez (Casterman) – Cel mai bun album istoric; „La Dérisoire effervescence des comprimés" de Boucq (Casterman) – Cel mai bun album umoristic.

● FESTIVALUL DE LA ANGOULÊME LA A 20-A EDIŢIE: 28 – 31 IANUARIE 1993

După 20 de ani de existenţă, mariajul dintre BD şi Angoulême reprezintă exemplul cel mai convingător că – în ciuda oricăror păreri potrivnice – BD-ul rămîne „veşnic tînăr şi ferice". Şi asta se sărbătoreşte! „Clou"- urile festivalului de anul acesta: Margerin – cîştigătorul Marelui Premiu al oraşului Angoulême din ianuarie trecut – e maestrul de ceremonii şi preşedintele juriului.

În program sînt trecute mai multe expoziţii: dedicate unor personaje faimoase (Luky Luke, Blédine etc.) sau unor creatori celebri. Partea internaţională a expoziţiei va cuprinde în principal reprezentanţi ai BD-ului german.

A fost anunţată şi o noutate în domeniul premiilor: Premiul ALPH'ART pentru scenariu.

INFORMAŢII – REZERVĂRI: 121 ROUTE DE BORDEAUX, 16.000 ANGOULÊME

● EXPOZIŢIE

O expoziţie eveniment şi-a deschis porţile în decembrie la Stardom Gallery purtînd formidabilul gir al lui MOEBIUS. Cei ce vor ajunge la Paris pînă la sfîrşitul lunii ianuarie vor putea admira şi cumpăra: serigrafii, postere, cărţi, port folio, ediţii vechi, tee-shirt-uri, insigne originale.

Stardom Gallery – Paris – 2, rue Voltaire – 75011 – Tel. & fax (1) 43566089.

● TREI, DOAMNE, ŞI TOŢI TREI...

De curînd ENKI BILAL – „cel mai negru şi cel mai artist dintre toţi", după cum e „alintat" de revista „VECU" – ne-a servit al treilea volum al tripticului „NIKOPOL" intitulat „EROID EQUATEUR" (**Les humanoides associés**, 89 F). Nikopol, nefericitul hibernant, şi întreaga pleiadă de zombi – mutanţi posedaţi de zei îşi trăiesc drama şi disperarea în inima unei Africi glaciare cosmărească. Toate calităţile gigantului Bilal sînt reunite în acest album ce atinge superlativul.

I.B

Omenirea a avut şi are multe planuri ambiţioase, dar, poate cel mai îndrăzneţ dintre ele este acela de a transforma planeta roşie - Marte - într-un loc locuibil asemănător Pămîntului. De mult se bănuia că vecina noastră planetară este bogată în componentele elementare care fac posibilă viaţa: dioxidul de carbon din atmosfera ei şi din calotele glaciare, apa, hidrogenul şi oxigenul, închise în gheaţa permanentă şi chiar şi în subsol, precum şi nitrogenul din componentele solului.

Trei oameni de ştiinţă americani au publicat un studiu amănunţit relativ la modul în care acest vis s-ar putea transforma în realitate - de a înzestra planeta Marte cu o atmosferă terestră şi a-i da posibilitatea să susţină mai întîi planetele care ar pregăti terenul pentru supravieţuirea animalelor şi a omului. Marte, devenind o planetă mai caldă, mai umedă şi mai învăluită în gaze, se va putea trezi la viaţă.

De altfel, albiile rîurilor şi alte urme topografice de pe planeta roşie ne povestesc că acum 3,5 miliarde de ani ea era un loc cu o temperatură plăcută, întretăiat de ape curgătoare şi cu o atmosferă respirabilă. Dar această atmosferă a fost, probabil, absorbită în sol şi s-a risipit din cauza gravitaţiei scăzute a planetei. Multe ape au îngheţat în sol ori s-au strîns în calotele polare, restul evadînd în spaţiu sub formă de vapori. Acum, planeta conţine 95% dioxid de carbon în atmosfera sa şi temperaturile oscilează de la -75° la 70°, în toiul verii la ecuatorul planetei. Aşa că, primul lucru pentru trezirea ei la viaţă va fi ridicarea temperaturii, care s-ar putea obţine cu ajutorul gazelor cu efect de seră. Lucrul nu-i însă atît de uşor pe cît pare la prima vedere şi depinde de adîncimea pînă la care se găsesc straturile îngheţate în sol. Operaţiunea ar putea dura între un secol şi 100.000 de ani!...

Mihail GRĂMESCU

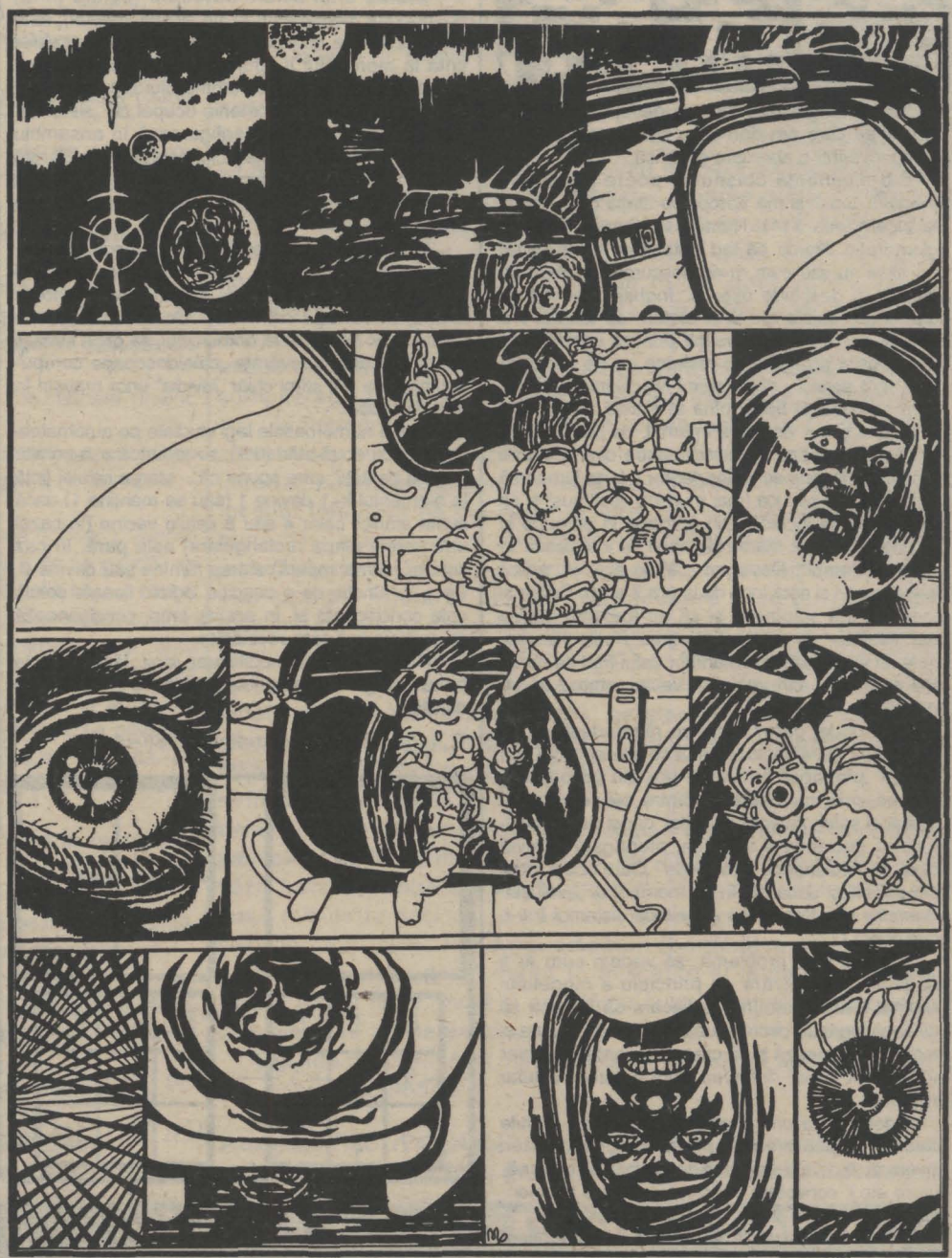

Există mai multe moduri diferite de a se exprima și de a scrie care se potrivesc fiecare în parte cu scopul și tipul conținutului care urmează a fi pus în evidență, avînd cerințele specifice acestuia. Putem defini în acest fel modurile stilistice sau, mai bine zis, stilurile.

Pentru a folosi acest termen, într-o reprezentare artistică S.F. sînt necesare anumite condiții pentru a-i pune în evidența elementele importante caracteristice, deosebindu-l în acest fel de celelalte elemente ale artei din care s-a desprins.

În cazul artei clasice, lucrurile din natură se pun în evidență după ce se relevează omului prin simțul văzului, ca figuri izolate în cadrul unui univers. Subiectele sînt delimitate de contururi, dar se dizolvă în ambianță avînd o culoare specifică, bine determinată, însă făcînd parte din totalitatea generală a mediului înconjurător. În arta S.F. survine imaginația fără să fie anihilată ideea de realitate, oferindu-se procesului de evoluție alte concepții, mai puțin clasice, pentru a se putea pune în evidență, prin intervenția procesului subiectiv de gîndire, senzația de straniu și necunoscut.

Stilul S.F. este capabil să creeze noi dimensiuni și posibilități de abordare a artei prin variantele sale practic nelimitate, ca o consecință firească a nevoii de cunoaștere specifică acestui segment al existenței umane - era tehnologică.

Într-o oarecare măsură, arta S.F. este o artă a momentului ca și arta clasică, muzica și poezia. Ea are propriul său timp de existență, care este cu mult mai extins decît al celorlalte arte, conferindu-i-se prin aceasta o dimensiune aparte.

LUCIAN BĂBEANU

Poșta redacției

● E. W. (București) – din moment ce ești un „fan înrăit" și declarat al SF-ului nu înțeleg folosirea inițialelor în locul numelui. Mulțumim pentru aprecieri și pentru sugestii. Uite tema pe care o propun cititorilor: este nevoie de SF? Dacă da, de ce? Promitem publicarea celor mai interesante răspunsuri.

● Adrian Tănăsescu (Prahova) – avem nevoie de povestiri și grafică. Vă mulțumim pentru ajutorul promis. Am reținut spre publicare „Metoda de supraviețuire". (E cumva o aluzie la periodicitatea revistei?)

● Jerghiuță Liviu Cristian (Iași) – după cum (sper) ai observat revista apare acum și în Iași. La legătura cu reprezentantul nostru de acolo poate rezolvăm problema.

● Al. Racoviceanu (București) – cu 6 voturi pentru și 3 contra prozele au fost reținute. Nu numai că le-am parcurs „în fugă", dar le-am și publicat. Aveți dreptate: nu în scrisoarea de prezentare constă totul! În curînd vom deschide cenaclul Jurnalului SF. Vă așteptăm!

● Bacoșcă Paul (Piatra Neamț) – pentru Jurnal (inclusiv abonament) vorbiți cu reprezentantul nostru în probleme literare și de difuzare din localitate (Dan Popescu); pentru rubrica de DEBUT trebuie să mai aveți răbdare. Ce-ar fi să treceți pe la cenaclul SIGMA?

● Curelaru Alina Cristina (Cluj) – ia legătura cu Victor Stoica. E singurul care te poate ajuta.

● Florin Leodor Dănilă (Timișoara) – după cum vedeți, colaborarea cu noi a început mult mai devreme decît vă așteptați.

● Sorin Tamaș (Bacău) – sîntem conștienți de faptul că sigla „săptămînal" e destul de riscantă, dar dorim să rămînă săptămînal și sînt sigur că același lucru îl doresc toți fanii. Mulțumim pentru ajutorul promis (concretizat). Proza trimisă este interesantă, aștept și alte texte ale lui Andrei spre edificare (+ prezentare + fotografie).

● Dino Vlanga (Piatra Neamț) – prozele tale au nimerit în mîinile unor buni prieteni, îți anexez răspunsul: „Începutul promițător al prozei – «Dragostea, ah dragostea..» – ne făcuse să te salutăm ca pe un emul al cyberpunksilor, dar eminesciana licență «tînăr străveziu cu trăsăturile în continuă mișcare» ne-a lăsat mască (mortuară). Dacă «frumusețea planetei i-a răpit graiul», proza ta ne-a indus acerba dorință de a te strînge în brațe (toți în același timp, noroc cu legea nonintervenției)." Aștept texte care le-ar putea infirma opinia.

Adrian BĂNUȚĂ

O CLIPĂ DE NEATENȚIE, UN GÎND NEBUN, O MIȘCARE GREȘITĂ ȘI ACTUL DE DECES A FOST SEMNAT. RĂZBOIUL A ÎNCEPUT SĂ ÎNGHITĂ STAT DUPĂ STAT, CONTINENT DUPĂ CONTINENT. ACUM NIMENI NU MAI ȘTIE CINE ȘI DE CE A ÎNCEPUT. TOATĂ LUMEA SE LUPTĂ. IAR EI CIBORGII, MÎNDRIA ARMATELOR FAC TOT POSIBILUL PENTRU A-ȘI ÎNDEPLINI MENIREA. MENIREA DE A DISTRUGE.
ÎN CURÎND:
CIBORG
SCENARIU ȘI DESENE: VICTOR TRIFAN

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025